EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 22.12.2021
COM(2021) 565 final

2021/0434 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om fastställande av regler för att förhindra missbruk av företag utan substans för skatteändamål och om ändring av direktiv 2011/16/EU

{SEC(2021) 565 final} - {SWD(2021) 577 final} - {SWD(2021) 578 final} -
{SWD(2021) 579 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

EU-kommissionen antog den 18 maj 2021 ett meddelande om företagsbeskattning för 2000-talet[1] som ska skapa ett robust, effektivt och rättvist system för företagsbeskattning inom EU. I meddelandet beskriver kommissionen sin vision på såväl lång som kort sikt för hur man ska ge draghjälp åt Europas återhämtning från covid-19-pandemin och säkra tillräckliga skatteintäkter under de kommande åren. Syftet är att skapa ett rättvist och stabilt företagsklimat som kan främja en hållbar tillväxt med ökad sysselsättning i unionen. Detta förslag är ett av de kortsiktiga, riktade initiativ som tillkännagavs i meddelandet som ett sätt att förbättra det nuvarande skattesystemet med fokus på att säkerställa en rättvis och effektiv beskattning.

Även om betydande framsteg har gjorts på detta område under de senaste åren, särskilt genom antagandet av direktivet mot skatteflykt[2] och utvidgningen av tillämpningsområdet för direktivet om administrativt samarbete[3], utgör juridiska personer utan minimal substans eller ekonomisk verksamhet fortfarande en risk då de kan användas för otillbörliga skatteändamål, såsom skatteundandragande och skatteflykt, vilket bekräftas av de massiva avslöjandena på senaste tiden i medierna[4]. Även om det kan finnas giltiga skäl för att använda sådana företag finns det ett behov av ytterligare åtgärder för att hantera situationer där skattebetalare undandrar sig sina skyldigheter enligt skattelagstiftningen eller agerar mot det faktiska syftet med skattelagstiftningen genom att missbruka företag som inte bedriver någon faktisk ekonomisk verksamhet. Resultatet av sådana situationer är att skattebetalarnas totala skatteplikt minskar. Ett sådant resultat leder till att skattebördan ökar för ärliga skattebetalare och snedvrider företagens beslut på den inre marknaden. Om man inte tar itu med problemet på ett effektivt sätt skapar denna situation en miljö med illojal skattekonkurrens och orättvis fördelning av skattebördan. Detta direktiv är tillämpligt på alla företag som anses ha skatterättslig hemvist och som har rätt att erhålla ett intyg om skatterättslig hemvist i en medlemsstat.

I syfte att bekämpa skatteflykt och skatteundandragande, som direkt påverkar den inre marknadens funktion, fastställs i detta direktiv bestämmelser för bekämpning av skatteflykt och skatteundandragande inom ett visst område. Det är ett svar på en begäran från Europaparlamentet om EU-åtgärder för att motverka missbruk av skalbolag för skatteändamål och, mer allmänt, på krav från flera medlemsstater, företag och det civila samhället på en starkare och mer sammanhållen EU-strategi mot skatteflykt och skatteundandragande.

• Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området

Detta direktiv är en del av EU:s centrala strategi för direkt företagsbeskattning i syfte att se till att alla betalar sin skäliga andel. Kommissionen har under de senaste tio åren bedrivit en konsekvent politik för att bekämpa skatteflykt och skatteundandragande.

---

1 COM(2021) 251 final.

2 Rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknadens funktion (EUT L 193, 19.7.2016, s. 1).

3 Rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG (EUT L 64, 11.3.2011, s. 1).

4 Se till exempel OpenLux-utredningen och, på senare tid, Pandoradokumenten.

Framförallt, och som ett exempel, offentliggjorde kommissionen 2012 en rekommendation om aggressiv skatteplanering, i vilken den rekommenderade medlemsstaterna särskilda åtgärder mot dubbel skattebefrielse och konstlade arrangemang för skatteändamål. År 2016 antogs direktivet mot skatteflykt för att säkerställa ett samordnat genomförande i medlemsstaterna av viktiga åtgärder mot skatteflykt som härrör från det internationella projektet om urholkning av skattebasen och överföring av vinster. Parallellt med detta har direktivet om administrativt samarbete, sedan det antogs 2011, setts över och utvidgats vid flera tillfällen för att möjliggöra ett omfattande och snabbt utbyte av skatterelaterad information i hela EU, bland annat om skattebeslut och obligatorisk rapportering av arrangemang från skatteförmedlare. I ett internationellt sammanhang har EU:s förteckning över icke samarbetsvilliga jurisdiktioner i skattefrågor funnits sedan 2017, bland annat för att skydda medlemsstaternas skattebaser från tredjeländers skadliga skattepraxis.

Befintliga skatteinstrument på EU-nivå innehåller dock inte uttryckliga bestämmelser riktade mot ”skalbolag”, dvs. bolag som inte bedriver någon faktisk ekonomisk verksamhet, även om de antas ha en sådan, och som kan missbrukas för skatteflykt eller skatteundandragande. Den risk som sådana bolag kan utgöra för den inre marknaden och i synnerhet för medlemsstaternas skattebaser har belysts av den senaste tidens skatteskandaler.

- **Förenlighet med Europeiska unionens politik på andra områden (möjliga framtida initiativ av betydelse för politikområdet)**

Detta direktiv är en uppföljning av kommissionens meddelande om företagsbeskattning för 2000-talet för ett robust, effektivt och rättvist system för företagsbeskattning i EU och återspeglar ett av de politiska initiativ som tas upp i det meddelandet. Det kompletterar ett antal andra politiska initiativ som kommissionen stöder parallellt, på kort och lång sikt. Bland initiativen finns ett förslag till direktiv om säkerställande av en global, lägsta skattenivå för multinationella koncerner i Europeiska unionen. Detta direktiv, som syftar till att motverka användningen av skalbolag som är etablerade i unionen för skatteändamål, har ett bredare tillämpningsområde än direktivet om en lägsta skattenivå, eftersom det omfattar alla företag och juridiska konstruktioner med skatterättslig hemvist i unionen, utan något intäktsbaserat tröskelvärde. Å andra sidan är den rättsliga ramen för minimiskattenivån endast tillämplig på multinationella koncerner och stora inhemska koncerner med sammanlagda intäkter som överstiger 750 miljoner euro. Sådana koncerner omfattas också av detta direktiv, eftersom de två initiativen har olika syften.

Den rättsliga ramen för minimiskattenivån hänför sig uteslutande till skattesatsen, dvs. skattenivån. Den berör inte potentiellt skadliga inslag i skattebasen. Det handlar inte heller om att undersöka om ett bolag har tillräckligt med substans för att kunna bedriva den verksamhet som det är tänkt att bedriva. Det stämmer att genomförandet av reglerna om minimiskattenivåer i viss mån kan avskräcka från att skapa skalbolag. Detta är dock ännu ett okänt resultat som inte kan garanteras i detta skede.

Dessutom skulle ett undantag från tillämpningsområdet för detta direktiv för de koncerner som omfattas av direktivet om en minimiskattenivå skapa ojämlik behandling av ”skalbolag” som tillhör mindre koncerner som inte når upp till tröskelvärdet på 750 miljoner euro. Det skulle nämligen till största delen vara stora multinationella koncerner som skulle få ett undantag från kraven på transparens och skattekonsekvenserna enligt detta direktiv.

Ytterligare tillkännagivna initiativ omfattar förslag om att kräva att alla EU-företag offentliggör sin effektiva skattesats på årsbasis och om att ta itu med den skattemässiga snedvridningen till förmån för lånefinansiering genom att skapa lika villkor på den inre

marknaden för finansiering med eget kapital och lån. Dessutom är detta direktiv förenligt med och kompletterar unionens politik när det gäller insyn i uppgifter om verklig huvudman.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Lagstiftning om direkta skatter omfattas av artikel 115 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Där föreskrivs att tillnärmning av lagstiftning enligt den artikeln ska ske i form av ett direktiv.

• Subsidiaritetsprincipen (för icke-exklusiv befogenhet)

Förslaget är förenligt med subsidiaritetsprincipen. Problemets karaktär kräver ett gemensamt initiativ på hela den inre marknaden.

Bestämmelserna i detta direktiv syftar till att motverka gränsöverskridande metoder för skatteflykt och skatteundandragande och tillhandahålla en gemensam ram som på ett samordnat sätt ska införas i medlemsstaternas lagar. Sådana mål kan inte uppnås på ett tillfredsställande sätt genom åtgärder som vidtas av en enskild medlemsstat som agerar på egen hand.

Användningen av juridiska personer och arrangemang utan minimal substans för skatteflykt eller skatteundandragande är vanligtvis inte begränsad till endast en medlemsstats territorium. Ett viktigt inslag i de aktuella upplägen är att de omfattar skattesystemen i fler än en medlemsstat åt gången. Flera medlemsstater skulle därför kunna påverkas av ett upplägg som omfattar användning av ett skalbolag beläget i en annan medlemsstat.

Översynen av medlemsstaternas regler mot skatteflykt och skatteundandragande visar att reglerna skiljer sig åt. Vissa medlemsstater har tagit fram riktade regler eller metoder, inklusive kriterier för substans, för att motverka missbruk av skalbolag på skatteområdet. De flesta medlemsstater tillämpar dock inte riktade regler, utan förlitar sig på allmänna regler mot missbruk, som de brukar tillämpa från fall till fall. Även bland de få medlemsstater som har utvecklat riktade regler på nationell nivå skiljer sig reglerna avsevärt åt och återspeglar snarare nationella skattesystem och prioriteringar än att vara inriktade på inremarknadsdimensionen.

Den nuvarande skillnaderna skulle kunna bestå och eventuellt förvärras om medlemsstaterna vidtar åtgärder var för sig. Ett sådant tillvägagångssätt skulle vidmakthålla den nuvarande ineffektiviteten och snedvridningen i samspelet mellan olika åtgärder. Om målet är att anta lösningar som fungerar för den inre marknaden som helhet och förbättra dess (interna och externa) motståndskraft mot metoder för skatteundandragande och skatteflykt som påverkar eller kan påverka alla medlemsstater i lika hög grad, är det lämpliga svaret ett samordnat initiativ på EU-nivå.

Dessutom skulle ett EU-initiativ tillföra ett mervärde jämfört med vad som kan uppnås med flera nationella åtgärder. Med tanke på att de planerade reglerna är av gränsöverskridande karaktär och att skalbolag ofta används för att urholka skattebasen i en annan medlemsstat än den där skalbolaget är beläget, är det absolut nödvändigt att alla förslag balanserar olika intressen på den inre marknaden och beaktar hela bilden för att identifiera gemensamma mål och lösningar. Detta kan endast uppnås om lagstiftningen utformas centralt. En gemensam strategi gentemot skalbolag skulle dessutom garantera rättssäkerhet och minska efterlevnadskostnaderna för företag verksamma inom EU.

En sådan metod är därför förenlig med subsidiaritetsprincipen som anges i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen.

- **Proportionalitetsprincipen**

De planerade åtgärderna går inte utöver den minsta skyddsnivån för den inre marknaden. I direktivet föreskrivs således inte en fullständig harmonisering, utan bara ett minsta skydd för medlemsstaternas skattesystem.

I direktivet fastställs särskilt ett test för att göra det lättare för medlemsstaterna att identifiera uppenbara fall av skalbolag som missbrukas för skatteändamål på ett samordnat sätt i hela EU. Nationella regler, inklusive bestämmelser som införlivar EU-lagstiftning, ska fortsätta att gälla för att identifiera skalbolag som inte omfattas av detta direktiv. Tillämpningen av dessa senare nationella bestämmelser bör också underlättas genom bestämmelserna i detta direktiv, eftersom medlemsstaterna kommer att få tillgång till ny information om skalbolag. Dessutom fastställs i direktivet konsekvenser för skalbolag med vederbörlig hänsyn tagen till befintliga avtal och konventioner mellan medlemsstater och tredjeländer för undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall, av kapital.

Genom direktivet säkerställs således en nödvändig grad av samordning inom unionen för att förverkliga dess mål. Mot denna bakgrund går inte förslaget utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dess mål och är därför förenligt med proportionalitetsprincipen.

- **Val av instrument**

Förslaget är ett direktiv, vilket är det enda tillgängliga instrumentet i enlighet med den rättsliga grunden i artikel 115 i EUF-fördraget.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

Den befintliga lagstiftningen mot skatteflykt omfattar inte åtgärder som riktar sig till företag utan minimisubstans för skatteändamål. Därför är en utvärdering inte relevant.

- **Samråd med berörda parter**

Den 4 juni 2021 inledde GD Skatter och tullar ett offentligt samråd om ett eventuellt initiativ för att bekämpa användningen av skalbolag och arrangemang för skatteändamål. Samrådet bestod av 32 frågor som bland annat syftade till att ringa in problemet och orsakerna till det, samt identifiera lämplig form för EU-åtgärder och huvudsakliga egenskaper hos skalbolag som riskerar att missbrukas för skatteändamål. 50 svar inom till samrådet som avslutades den 27 augusti 2021.

Alla svarande ansåg att trots EU:s senaste åtgärder mot skatteflykt kvarstår problemet med skatteundandragande och skatteflykt, bland annat genom missbruk av skalbolag. Vissa av dem som svarade välkomnade nya riktade åtgärder för att ta itu med missbruk på skatteområdet, medan andra ansåg att de kan vara förhastade.

De svarande pekade ut den låga kapaciteten hos medlemsstaternas skattemyndigheter och det otillräckliga administrativa samarbetet som de främsta orsakerna till problemet.

När det gäller de egenskaper som är gemensamma för skalbolag som riskerar att missbrukas för skatteändamål, råder det bred enighet om att avsaknaden av ett eget bankkonto är en sådan egenskap och indikator. Det finns också en bred samsyn om att ett annat gemensamt drag är att styrelseledamöterna, i de flesta fall, inte är bosatta i det land där bolaget är beläget. Det råder emellertid ingen bred enighet om relevansen av andra faktorer, exempelvis antalet anställda.

De svarande håller dessutom med om att skalbolag som löper risk att missbrukas oftare identifieras bland dem som bedriver verksamhet som består av innehav och förvaltning av eget kapital eller immaterialrätt eller finansierings- och leasingverksamhet. Även om de svarande anser att ett skalbolag som löper risk att missbrukas kan inrättas i vilken juridisk form som helst, verkar de anse att stiftelser löper något högre risk. Om ett bolag är ett litet eller medelstort företag framstår inte som en relevant faktor som ska beaktas.

33 svar, särskilt från näringslivs- och branschorganisationer, innehöll omfattande synpunkter som gick utöver frågorna i samrådet. En betydande del av dessa svarande, som skiljer sig från övriga svarande, befarar att ny EU-lagstiftning som är inriktad på skatteundandragande och skatteflykt genom missbruk av skalbolag kanske inte kommer vid rätt tidpunkt, även mot bakgrund av de internationella diskussionerna om en global faktisk minimibeskattning.

Dessa svarande betonar dessutom att det är svårt att definiera vad som är ett skalbolag och att bedömningen av bristande substans beror på fakta och omständigheter i fråga om varje bolag. I detta avseende betonar de att de skattskyldiga bör ha en faktisk rätt att bevisa sina särskilda omständigheter. Dessa svarande har också lämnat specifika exempel på strukturer som anses sakna substans, dvs. de är skalbolag, men som inte har inrättats för att få skattefördelar utan snarare av legitima kommersiella skäl.

Utöver det offentliga samrådet har nationella experter på direkt beskattning rådfrågats på ett riktat sätt. Ett möte i arbetsgrupp IV om skattefrågor hölls den 22 juni 2021 och bilaterala samråd följde. Överlag uttryckte medlemsstaterna sitt stöd för ett nytt EU-initiativ som inriktas på missbruk av skalbolag för att få skattefördelar. Medlemsstaterna välkomnade fastställandet av gemensamma regler om missbruk av skalbolag tillsammans med en ram för administrativt samarbete. Medlemsstaterna argumenterade också för att de nya åtgärderna skulle ha ett brett tillämpningsområde och betonade att även små och medelstora företag bör omfattas i samma grad. Bland de tillgängliga alternativen stödde medlemsstaterna lagstiftningsåtgärder.

När kommissionen utarbetade sitt förslag tog den hänsyn till resultaten av samrådet. Bland alternativen beslutade kommissionen att gå vidare med ett förslag till lagstiftningsåtgärder och bindande åtgärder, dvs. ett direktiv enligt artikel 115 i EUF-fördraget. I förslaget till direktiv görs dessutom åtskillnad mellan företag som riskerar att bli skalbolag och som missbrukas för att erhålla skattefördelar genom hänvisning till ett antal gemensamma drag hos sådana företag. Specifika skalbolag är dock undantagna från början, eftersom de ofta används av goda kommersiella skäl. När kommissionen utformade de särskilda kriterier som skulle särskilja företag som utgör risk och fastställde de fall som bör uteslutas eftersom de inte utgör en risk för skatteflykt eller skatteundandragande stödde den sig på synpunkter från berörda parter. Små och medelstora företag utesluts inte från förslaget eftersom det råder bred enighet om att de utgör relevanta risker. Som ett erkännande av att frågan om substans i slutänden är en fråga om fakta och omständigheter innehåller direktivet en mekanism som gör det möjligt för de skattskyldiga att ifrågasätta testresultatet i direktivet, bland annat genom styrkande av de kommersiella, icke-skattemässiga skäl som ligger till grund för en viss struktur. I samma anda kan strukturer som inte har inrättats med det huvudsakliga syftet att erhålla en skattefördel använda sig av en mekanism för att begära ett direkt undantag från skatteplikt.

När det gäller frågan om huruvida åtgärder för att motverka missbruk av skalbolag för skatteändamål skulle vara aktuella eller förhastade anser kommissionen att det verkligen finns ett tydligt behov av sådana åtgärder. Återkommande skandaler som rör missbruk av skalbolag över hela världen och särskilt på den inre marknaden visar tydligt att sådana åtgärder behövs. Den framtida tillämpningen av reglerna om global faktisk minimibeskattning skulle inte fullt ut lösa problemet med skalbolag, eftersom dessa regler endast skulle gälla multinationella företag som uppnår tröskelvärdet på 750 miljoner euro, vilket innebär att alla företag med en omsättning under denna tröskel inte omfattas. På samma sätt anser kommissionen att skyddet av medlemsstaternas skattebaser är desto viktigare för att säkerställa en hållbar ekonomi under de exceptionella omständigheter som den pågående hälsokrisen medför.

- **Insamling och användning av sakkunnigutlåtanden**

När kommissionen identifierade lämpliga åtgärder för att ta itu med missbruk av skalbolag för skatteändamål använde den sig av en omfattande studie som utförts av IBFD (International Bureau of Fiscal Documentation). Studien lämnades in till kommissionen inom ramen för det offentliga samrådet. I studien dras slutsatsen att EU:s befintliga åtgärder mot skatteflykt inte är tillräckliga för att ta itu med skatterelaterade frågor kring skalbolag, och samordnade åtgärder för att främja gränsöverskridande enhetlighet i den tillämpliga skattebehandlingen av skalbolag bör välkomnas. Vidare påpekas att det är relativt ovanligt att medlemsstaterna har regler som är specifikt inriktade på skalbolag. Kommissionen förlitade sig också på en studie om brevlådeföretag som utförts av en extern uppdragstagare och som beställts oberoende av detta initiativ.

Kommissionen använde resultaten av dessa studier när den fastställde de särskilda egenskaper som bör särskilja de bolag som löper en klar risk att vara skalbolag och missbrukas för att erhålla skattefördelar.

- **Konsekvensbedömning**

En konsekvensbedömning genomfördes inför utarbetandet av detta initiativ.

Den 22 oktober 2021 avgav nämnden för lagstiftningskontroll ett positivt yttrande med reservationer om den inlämnade konsekvensbedömningen avseende detta förslag, inklusive flera förslag till förbättringar[5]. Konsekvensbedömningsrapporten reviderades ytterligare i enlighet med detta, vilket förklaras nedan.

I konsekvensbedömningen undersöks fyra alternativ utöver grundscenariot, dvs. inga åtgärder. Alternativ 1 var en strävan efter icke-bindande lagstiftning genom att man utvidgar mandatet för ett befintligt instrument för inbördes utvärdering – uppförandekoden (företagsbeskattning). Som ett alternativ undersöktes i konsekvensbedömningen möjligheten för kommissionen att anta en rekommendation till medlemsstaterna. Icke-bindande instrument kan dock förväntas ha begränsad effekt när det gäller att lösa problemet med missbruk av skalbolag för skatteändamål. Detta är en gränsöverskridande fråga och kräver en konsekvent strategi i hela EU, vilket inte kan uppnås genom icke-bindande regler.

Alternativen 2, 3 och 4 är inriktade på lagstiftning och föreskriver en uppsättning regler som bör införas i alla medlemsstater. De skiljer sig åt när det gäller i vilken utsträckning samordning eftersträvas. Alternativ 2 innebar samordning av kriterierna och processerna för att identifiera skalbolag samt samordning av hur de ska behandlas. Alternativ 3 omfattar,

[5] [Publikationsbyrån: för in länkar till sammanfattningen och det positiva yttrandet från nämnden för lagstiftningskontroll efter deras offentliggörande.]

utöver alternativ 2, en mekanism för automatiskt utbyte av upplysningar. Alternativ 4 innebär ett tillägg till alternativ 3 om påföljder för bolag som inte följer reglerna.

Alternativen har jämförts med hjälp av följande kriterier: a) Effektiviteten i fråga om att minska missbruket av skalbolag, b) skattevinster för de offentliga finanserna, c) företagens efterlevnadskostnader, d) skattemyndigheternas kostnader för att kontrollera efterlevnaden, e) indirekta effekter på den inre marknaden, f) indirekta effekter på konkurrensen mellan företag, g) indirekta effekter på EU:s konkurrenskraft, h) indirekta effekter – sociala effekter och i) samstämmighet. Jämförelsen visade att alternativen 2, 3 och 4, trots sina kostnader, kan förväntas vara effektiva när det gäller att uppnå målen för detta initiativ. Bland dessa verkar alternativ 4 ge bäst resultat. Närmare bestämt förväntas det vara det alternativ som ger högsta grad av efterlevnad från de bolag som omfattas, samtidigt som det är förenligt med EU:s nuvarande agenda för bekämpning av skatteflykt och skatteundandragande och bygger på befintliga system för utbyte av upplysningar.

Ekonomiska konsekvenser

Bedömningen av de ekonomiska konsekvenserna försvårades av begränsade uppgifter, eftersom initiativet gäller en typ av bolag för vilket det råder allvarlig brist på uppgifter och dessutom saknas en allmänt godtagbar definition.

Fördelar

Det rekommenderade alternativet (alternativ 4) förväntas dock få positiva ekonomiska effekter. Den största direkta nyttan består av att uppbörden av skatteintäkter förväntas öka genom att missbruket av skalbolag i EU minskas. Även en liten minskning av den nuvarande uppskattade skatteförlusten (omkring 20 miljarder euro i EU) kommer att utgöra ett betydande tillskott till offentliga medel. Alternativ 4 är effektivast eftersom resultatet av att identifiera förekomsten av en skalbolag förstärks av följdverkningar: utbyte av upplysningar mellan medlemsstaterna och ett gemensamt sanktionssystem på EU-nivå. Vissa ytterligare direkta fördelar skulle kunna uppstå genom de lagstadgade avgifterna på grund av sanktionerna. Initiativet kommer också att ge betydande indirekta fördelar. Tack vare denna åtgärd kommer värdefull information att samlas in för att bättre förstå fenomenet med skalbolag för skatteändamål. Det kommer också att signalera att EU är fast beslutet att sätta stopp för skatteundandragande och skatteflykt inom sina gränser, vilket uppmuntrar till att skatteregler följs.

Kostnader

De största kostnaderna för det valda alternativet är de ökade efterlevnadskostnaderna för företag och för kontrollen av efterlevnaden för skattemyndigheter. Företagens kostnader för att följa skattereglerna förväntas öka något. Totalt sett bör kostnaderna vara relativt begränsade, eftersom antalet företag som omfattas av detta initiativ förväntas bli lågt (färre än 0,3 % av alla företag i EU), och de ytterligare uppgifter som ska rapporteras av dem som omfattas av initiativet bör vara lätta att ta fram och relativt enkla att tillhandahålla. Även för skattemyndigheterna förväntas kostnaderna öka något. De kommer att behöva utöka sin kapacitet för att hantera den information som de kommer att ha tillgång till, införa system som stöder utbytet av upplysningar och verkställa de föreslagna sanktionerna. Förslaget ska utformas så att man hittar en väl avvägd balans mellan positiva effekter och ytterligare bördor. Det finns risker i medlemsstaternas förmåga att hantera de nya ansvarsområdena, till exempel när det gäller hanteringen av skattebeslut.

Viktiga förändringar som genomförts

Nämnden för lagstiftningskontroll avgav ett positivt yttrande med reservationer om konsekvensbedömningen. Nämnden noterade framförallt att det av konsekvensbedömningen

inte framgår varför skatteundandragande och skatteflykt bör åtgärdas tillsammans och vad som skiljer legitima bolag från de bolag som missbrukas för skatteändamål. Nämnden noterade också att konsekvensbedömningen inte ger en tillräcklig överblick över möjliga alternativa och/eller kompletterande åtgärder förutom införandet av EU-lagstiftning. Nämnden noterade dessutom att konsekvensbedömningen bör förbättras när det gäller kvantitativa uppskattningar, särskilt företagens efterlevnadskostnader, och att dess huvudanalys bör ge en bättre bild av åsikterna från berörda parter. I bilaga I till konsekvensbedömningen beskrivs hur nämndens reservationer behandlades. Flera delar av konsekvensbedömningen sågs över och nya delar lades till för att bemöta de farhågor som nämnden för lagstiftningskontroll tagit upp. För det första har ett nytt avsnitt lagts till för att förklara, även genom exempel, hur skalbolag kan användas för både skatteflykt och skatteundandragande på liknande sätt och varför det därför finns anledning att ta itu med dem tillsammans. Dessutom har konsekvensbedömningen setts över för att klargöra att skillnaden mellan legitima och icke-legitima skalbolag utgörs av hur de används och inte hur de är uppbyggda. För det andra har konsekvensbedömningen byggts på för att i detalj återspegla de alternativ som övervägdes i ett tidigt skede för att ta itu med den problematiska användningen av skalbolag på skatteområdet. I detta avseende har det förklarats varför alternativet att reglera tjänsteleverantörer till truster och företag, som en fristående eller kompletterande åtgärd, inte har rekommenderats. Skälen till att införandet av krav på substans har ansetts vara ändamålsenligt har också analyserats ytterligare. För det tredje har konsekvensbedömningen setts över så att den innehåller ytterligare uppgifter om de uppskattade efterlevnadskostnaderna för företag och förvaltningar, framförallt närmare upplysningar om resonemanget bakom uppskattningarna, ytterligare argument och nya bevis. Dessutom har flera avsnitt av huvuddelen av konsekvensbedömningen reviderats för att ta med relevanta synpunkter från berörda parter, som samlats in genom offentliga och särskilda samrådsförfaranden.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Se finansieringsöversikt för rättsakt.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

När detta förslag har antagits som ett direktiv bör det införlivas i medlemsstaternas nationella lagstiftning senast den 30 juni 2023 och träda i kraft den 1 januari 2024. I syfte att övervaka och utvärdera genomförandet av direktivet ska medlemsstaterna årligen förse kommissionen med relevant information per beskattningsår, inklusive en förteckning över statistiska uppgifter. Relevant information anges i artikel 12 i direktivet.

Vart femte år, med början den [1 januari 2024], ska kommissionen lämna en rapport om tillämpningen av direktivet till Europaparlamentet och rådet. Resultaten av detta förslag kommer att ingå i utvärderingsrapporten till Europaparlamentet och rådet och som kommer att läggas fram den [1 januari 2029].

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Direktivet har ett brett tillämpningsområde och syftar till att fånga upp alla företag som kan anses ha skatterättslig hemvist i en medlemsstat, oavsett juridisk form. Därigenom tar de

också upp juridiska konstruktioner, såsom handelsbolag, som anses ha skatterättsligt hemvist i en medlemsstat.

Direktivet är inriktat på ett särskilt upplägg som används för skatteundandragande eller skatteflykt. Upplägget består i att starta företag inom EU som antas bedriva ekonomisk verksamhet, men som i själva verket inte bedriver någon ekonomisk verksamhet. Skälet till att de har bildats är i stället att vissa skattefördelar ska kunna överföras till den verkliga huvudmannen eller till den koncern företaget tillhör som helhet. Ett finansiellt holdingbolag kan till exempel ta emot alla betalningar från finansiell verksamhet i företag i olika EU-medlemsstater, och därigenom utnyttja undantagen från källskatt enligt direktivet om räntor och royaltyer[6] och sedan föra över denna inkomst till ett närstående företag i en jurisdiktion i ett tredjeland med låg skatt, genom att utnyttja förmånliga skatteavtal eller till och med nationell skattelagstiftning i en viss medlemsstat. För att ta itu med sådana upplägg fastställs i detta direktiv ett test som kommer att hjälpa medlemsstaterna att identifiera företag som bedriver ekonomisk verksamhet, men som inte har minimal substans och som missbrukas i syfte att erhålla skattefördelar. Detta test kan kallas ett ”substanstest”. Dessutom medför direktivet skattemässiga konsekvenser för företag utan minimal substans (skalbolag). Det innehåller också bestämmelser om automatiskt utbyte av upplysningar och en eventuell begäran från en medlemsstat till en annan om skatterevisioner för en bredare grupp av företag som anses vara i riskzonen (eftersom de uppfyller vissa villkor) men som inte nödvändigtvis är bristfälliga i fråga om substans vid tillämpningen av detta direktiv. Fastställande av lämplig skattebehandling och utbyte av upplysningar bör motverka det upplägg som direktivet är inriktat på genom att neutralisera eventuella skattefördelar som erhållits eller som kan erhållas.

Mot bakgrund av ovanstående är direktivet uppbyggt så att det i huvudsak återspeglar den logiska ordningsföljden för varje steg i det ovannämnda substanstestet. Testet består av sju steg: företag som bör rapportera (på grund av att man funnit att det finns risk att de missbrukas), rapportering, möjlighet att befrias från rapporteringskravet på grund av avsaknad av skattemässiga skäl, antagande om avsaknad av minimal substans, möjlighet till motbevisning, skattekonsekvenser, automatiskt utbyte av upplysningar genom att uppgifter görs tillgängliga i ett centralt register samt en eventuell begäran om genomförande av en skatterevision.

Företag som bör rapportera

I det första steget delas de olika typerna av företag upp i dem som riskerar att sakna substans och missbrukas för skatteändamål jämfört med företag med låg risk. Riskfall är sådana som samtidigt uppvisar ett antal egenskaper som vanligtvis identifieras i företag som saknar substans. Dessa kriterier utgör ”kriterier för upptagning till bedömning” (*gateway*). Lågriskfall är sådana som inte uppvisar några eller endast några av dessa kriterier, dvs. de som inte uppfyller kriterierna för upptagning till bedömning.

De relevanta kriterierna för upptagning till bedömning syftar till att skilja ut företag som förefaller ägna sig åt gränsöverskridande verksamhet som är geografiskt rörlig och som dessutom förlitar sig på andra företag för sin egen förvaltning, särskilt utomstående leverantörer av tjänster eller motsvarande.

Lågriskfall som inte uppfyller kriterierna för upptagning till bedömning omfattas inte av direktivets syften. Resurserna kan därför inriktas på de mest riskfyllda fallen, dvs. de som

[6] Rådets direktiv 2003/49/EG av den 3 juni 2003 om ett gemensamt system för beskattning av räntor och royalties som betalas mellan närstående bolag i olika medlemsstater (EUT L 157, 26.6.2003, s. 49).

uppvisar alla relevanta egenskaper och därmed uppfyller kriterierna för upptagning till bedömning.

Av skattesäkerhetsskäl undantas uttryckligen företag som bedriver viss verksamhet, och de anses därför redan från början ha låg risk och är irrelevanta för direktivets syften. Denna grupp omfattar företag som antingen inte uppfyller kriterierna för upptagning till bedömning, eller om de skulle passera dem, skulle vara irrelevanta för direktivets syfte i senare skede av testet. Företag som omfattas av någon av klausulerna om undantag behöver inte överväga om de uppfyller kriterierna eller inte.

Rapportering

Endast de företag som betraktas som riskfall i det första steget går vidare till det andra steget, som utgör själva kärnan i substanstestet. Eftersom de är riskfall ombeds dessa företag att rapportera om substansen i sin skattedeklaration.

Att rapportera om substans innebär att man tillhandahåller specifik information, som normalt redan framgår av företagets skattedeklaration, på ett sätt som underlättar bedömningen av företagets verksamhet. Fokus ligger på vissa omständigheter som normalt råder i ett företag som bedriver betydande ekonomisk verksamhet.

Tre faktorer anses viktiga: för det första, lokaler som är tillgängliga uteslutande för användning av företaget. För det andra minst ett eget och aktivt bankkonto i unionen. För det tredje minst en styrelseledamot som är bosatt nära företaget och som ägnar sig åt dess verksamhet eller, alternativt, ett tillräckligt antal av företagets anställda som ägnar sig åt dess huvudsakliga inkomstgenererande verksamhet och som är bosatta nära företaget. En styrelseledamots engagemang i företagets verksamhet kan styrkas genom hans eller hennes kvalifikationer, vilket bör göra det möjligt för styrelseledamoten att spela en aktiv roll i beslutsprocesserna, genom styrelseledamotens formella befogenheter och faktiska deltagande i den dagliga ledningen av företaget. Om ingen styrelseledamot med de nödvändiga kvalifikationerna är bosatt i närheten av företaget, kan det alternativt förväntas att företaget har en tillräcklig koppling till den medlemsstat där företaget hävdar skatterättslig hemvist om de flesta av dess anställda som utför dagliga uppgifter har skatterättslig hemvist nära den medlemsstaten. Beslutsfattande i företaget bör också ske i företagets medlemsstat. Dessa specifika komponenter har valts ut på grundval av den internationella standarden för betydande ekonomisk verksamhet för skatteändamål.

Man måste komma ihåg att dessa komponenter fastställs för företag med gränsöverskridande verksamhet, som är geografiskt rörliga och som inte har egna resurser för sin egen förvaltning.

Rapporteringen måste dessutom åtföljas av tillfredsställande styrkande handlingar, som också bör bifogas skattedeklarationen, om det inte redan gjorts. De bevis som krävs syftar till att göra det möjligt för skattemyndigheterna att direkt kontrollera sanningshalten i de rapporterade uppgifterna och att få en allmän översikt över företagets situation som underlag för om en skatterevision ska inledas.

Antagande om avsaknad av minimal substans och skattefusk

I det tredje steget i testet föreskrivs en lämplig bedömning av den information i fråga om substans som företaget lämnade i det andra steget. Det anger hur resultatet av rapporteringen, dvs. företagets förklaring att det har eller inte har relevanta komponenter, bör bedömas, åtminstone vid första anblicken.

Ett företag som är ett riskfall, eftersom det har uppfyllt kriterierna för upptagning till bedömning, och vars rapportering också leder till slutsatsen att företaget saknar åtminstone en

av de relevanta komponenterna i fråga om substans, bör antas vara ett ”skalbolag” i den mening som avses i direktivet, dvs. det saknar substans och missbrukas för skatteändamål.

Ett företag som är ett riskfall men vars rapportering visar att det har alla relevanta delar i fråga om substans bör inte antas vara ett ”skalbolag” i den mening som avses i direktivet. Detta antagande utesluter dock inte möjligheten att skattemyndigheterna fortfarande anser att ett sådant företag

- är ett skalbolag i den mening som avses i direktivet eftersom de inlämnade styrkande handlingarna inte bekräftar de rapporterade uppgifterna, eller
- är ett skalbolag eller saknar väsentlig ekonomisk verksamhet enligt andra nationella regler än detta direktiv, med beaktande av de styrkande handlingar som lagts fram och/eller ytterligare faktorer, eller
- inte är den verkliga huvudmannen för någon inkomstström som betalas till det.

Motbevisning

Det fjärde steget innebär en rätt för ett företag som antas vara skalbolag och som antas missbrukas för skatteändamål, i den mening som avses i direktivet, att bevisa motsatsen, dvs. att bevisa att det har substans eller under alla omständigheter inte missbrukas för skatteändamål. Denna möjlighet är mycket viktig eftersom substanstestet baseras på indikatorer och därför kanske inte fångar upp de specifika fakta och omständigheter som råder i varje enskilt fall. De skattskyldiga kommer därför att ha en faktisk rätt att hävda att de inte är ett skalbolag i den mening som avses i direktivet.

Motbevisning av ett antagande om att skalbolag föreligger bör innehålla konkreta bevis för den verksamhet som de skattskyldiga bedriver och hur den sker. Den bevisning som läggs fram förväntas innehålla information om de kommersiella (dvs. icke-skattemässiga) skälen för att starta och driva det företag som inte behöver ha lokaler och/eller bankkonto och/eller särskild ledning eller personal. Den förväntas också innehålla information om de resurser som ett sådant företag använder för att faktiskt bedriva sin verksamhet. Vidare förväntas den innehålla uppgifter som gör det möjligt att kontrollera kopplingen mellan företaget och den medlemsstat där det hävdar skatterättslig hemvist, dvs. att kontrollera att de viktigaste besluten om företagets värdeskapande verksamhet fattas där.

Även om ovanstående uppgifter är väsentliga och måste ingå i företagets motbevisning, står det företaget fritt att lägga fram ytterligare uppgifter för att stärka sina argument. Denna information bör sedan bedömas av skattemyndigheterna i den stat där företaget har sin skatterättsliga hemvist. Om skattemyndigheten är övertygad om ett företags motbevisning av antagandet att det är ett skalbolag i den mening som avses i direktivet, bör den kunna bekräfta resultatet av motbevisandeförfarandet för det aktuella beskattningsåret. Eftersom motbevisandeförfarandet sannolikt kommer att skapa en börda för både företaget och skattemyndigheten och samtidigt leda till slutsatsen att det finns en minimal substans för skatteändamål, kommer det att vara möjligt att förlänga motbevisningens giltighet med ytterligare fem år (dvs. med sammanlagt högst sex år) efter det aktuella beskattningsåret, förutsatt att de rättsliga och faktiska omständigheter som företaget har styrkt inte ändras. Efter denna period måste företaget förnya motbevisningsförfarandet om det så önskar.

Skattebefrielse på grund av avsaknad av skattemässiga skäl

Ett företag som uppfyller kriterierna för upptagning till bedömning och/eller inte uppfyller kravet på minimisubstans skulle kunna användas för verklig affärsverksamhet utan att skapa en skattefördel för sig själv, den koncern i vilken det ingår eller för den verkliga

huvudmannen. Ett sådant företag bör ha möjlighet att vid vilken tidpunkt som helst bevisa detta och begära undantag från skyldigheterna i detta direktiv.

För att begära ett sådant undantag förväntas företaget lägga fram faktorer som gör det möjligt att jämföra skattskyldigheten för den struktur eller den koncern som det ingår i, och utan företagets inbördes förhållande. Detta liknar det förfarande som rekommenderas för att bedöma alla typer av aggressiva skatteplaneringssystem (kommissionens rekommendation av den 6 december 2012 om aggressiv skatteplanering[7]).

Precis som när antagandet motbevisas kan skattemyndigheten på den ort där företaget hävdar skatterättslig hemvist anses vara bäst lämpad att bedöma den relevanta bevisning som företaget har lagt fram. Om skattemyndigheten anser att ägarförhållandet mellan ett visst företag inom koncernen inte påverkar gruppens skatteplikt, bör den kunna intyga att företaget inte riskerar att anses vara ett ”skalbolag” enligt detta direktiv för ett beskattningsår. Eftersom förfarandet för att erhålla undantag skulle kunna skapa en börda för både företaget och skattemyndigheten och samtidigt leda till slutsatsen att det inte föreligger något försök till skatteundandragande eller skatteflykt, kommer det att vara möjligt att förlänga giltighetstiden för undantaget med ytterligare fem år (dvs. med sammanlagt högst sex år), förutsatt att de rättsliga och faktiska omständigheter som företaget har styrkt inte ändras. Efter denna period måste företaget upprepa förfarandet för att ansöka om undantag om det vill fortsätta att undantas och kan styrka att det fortfarande har rätt till undantag.

Konsekvenser

När ett företag anses vara ett skalbolag i enlighet med detta direktiv och inte invänder mot den bedömningen, bör detta leda till skattemässiga konsekvenser. Sådana konsekvenser bör vara proportionella och syfta till att neutralisera den skattemässiga påverkan, dvs. borttagande av de skattefördelar som uppnåtts, eller som skulle kunna uppnås, genom företaget i enlighet med gällande avtal eller konventioner i företagets medlemsstat eller i enlighet med relevanta EU-direktiv, framförallt rådets direktiv 2011/96/EU om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater och 2003/49/EG om ett gemensamt system för beskattning av räntor och royalties som betalas mellan närstående bolag i olika medlemsstater. Dessa skattefördelar skulle nämligen tas bort om de relevanta avtalen, konventionerna och EU-direktiven åsidosattes med avseende på det företag som konstaterats sakna minimisubstans och inte bevisade motsatsen.

Med tanke på att ett företag för att erhålla dessa fördelar normalt måste tillhandahålla ett intyg om skatterättslig hemvist för att möjliggöra en effektiv handläggning, kommer den medlemsstat där skalbolaget har sin skattemässiga hemvist att antingen inte utfärda något intyg om skatterättslig hemvist eller utfärda ett intyg med en varning, dvs. en uttrycklig förklaring för att förhindra att intyget används för att erhålla ovannämnda förmåner. Att inte utfärda ett intyg om skatterättsligt hemvist eller utfärda ett särskilt intyg, inklusive den varning som beskrivs ovan, åsidosätter inte de nationella bestämmelserna i den medlemsstat där skalbolaget har sin skattemässiga hemvist i fråga om eventuella skattskyldigheter kopplade till skalbolaget. Det kommer endast att fungera som administrativ praxis för att informera det land där skatten tas ut om att det inte bör bevilja förmåner enligt sitt skatteavtal med den medlemsstat där skalbolaget är hemmahörande (eller enligt tillämpliga EU-direktiv) för betalningar till skalbolaget.

[7] EUT L 338 12.12.2012, s. 41.

Om skattefördelar som beviljats företaget tas bort, bör det fastställas hur inkomstflödena till och från företaget, liksom eventuella tillgångar som ägs av företaget, faktiskt ska beskattas. I synnerhet bör det fastställas vilken jurisdiktion som ska ha rätt att beskatta sådana inkomstflöden och/eller tillgångar. Ett sådant fastställande bör inte påverka någon skatt som kan tillämpas på själva skalbolaget. Den medlemsstat där skalbolaget är hemmahörande skulle således ha rätt att fortsätta att anse att skalbolaget har skatterättslig hemvist inom dess territorium och beskatta de relevanta inkomstflödena och/eller tillgångarna i enlighet med sin nationella lagstiftning.

Vid fördelningen av beskattningsrätten bör hänsyn tas till alla jurisdiktioner som kan påverkas av transaktioner med skalbolag inblandade. Sådana jurisdiktioner, med undantag för skalbolagets medlemsstat, är följande:

i) När det gäller inkomstflöden: Å ena sidan skattejurisdiktionen eller jurisdiktionen för utbetalaren av inkomsten och å andra sidan den jurisdiktion som är slutdestination för flödet, dvs. jurisdiktionen för företagets aktieägare.

ii) När det gäller fastighetstillgångar: Å ena sidan skattejurisdiktionen eller jurisdiktionen där tillgångarna finns och å andra sidan den jurisdiktion där ägaren är bosatt, dvs. jurisdiktionen för företagets aktieägare.

iii) När det gäller värdefulla rörliga tillgångar, som konstsamlingar, yachter osv.: ägarens jurisdiktion, dvs. jurisdiktionen för företagets aktieägare.

Fördelningen av beskattningsrätten påverkar endast de medlemsstater som är bundna av detta direktiv, dvs. den påverkar inte och kan inte påverka tredjeländer. Det är dock sannolikt att situationer som berör tredjeländer uppstår, t.ex. när inkomster från ett tredjeland överförs till skalbolaget eller när aktieägaren/aktieägarna i skalbolaget befinner sig i ett tredjeland eller när skalbolaget äger tillgångar i ett tredjeland. I sådana fall bör avtal för undvikande av dubbelbeskattning mellan en medlemsstat och ett tredjeland vederbörligen respekteras när det gäller fördelningen av beskattningsrätten. Om inga sådana avtal finns kommer den berörda medlemsstaten att tillämpa sin nationella lagstiftning.

Fyra detaljerade scenarier kan övervägas:

(1) Skattejurisdiktion i tredjeland för utbetalaren – EU-jurisdiktion för skalbolaget – EU-jurisdiktion för aktieägare

I detta fall är skattejurisdiktionen inte bunden av direktivet, medan jurisdiktionerna för skalbolaget och aktieägaren faller inom tillämpningsområdet.

- Skattejurisdiktion i tredjeland/utbetalare: får tillämpa inhemsk skatt på den utgående betalningen eller besluta att tillämpa det avtal som gäller med aktieägarens jurisdiktion i EU
- EU-skalbolag: bolaget kommer att fortsätta att ha skatterättslig hemvist i respektive medlemsstat och måste uppfylla relevanta skyldigheter enligt nationell lagstiftning, bland annat genom att rapportera den mottagna betalningen, och kommer att kunna styrka den skatt som tas ut på betalningen.
- EU-aktieägare: ska ta med den betalning som skalbolaget mottagit i sin beskattningsbara inkomst, i enlighet med nationell lagstiftning, och kan göra anspråk på skattelättnad för eventuell källskatt, i enlighet med det tillämpliga avtalet med skattejurisdiktionen i tredje land. Den kommer också att ta hänsyn till och dra av eventuell skatt som skalbolaget betalat.

(2) Skattejurisdiktion i EU för utbetalaren – EU-jurisdiktion för skalbolaget – EU-jurisdiktion för aktieägare

I detta fall omfattas alla jurisdiktioner av direktivets tillämpningsområde och är följaktligen bundna av det.

- EU-skattejurisdiktion/utbetalare: den kommer inte att ha rätt att beskatta betalningen, men kan tillämpa nationell skatt på den utgående betalningen i den mån den inte kan fastställa om företagets aktieägare befinner sig i EU.
- EU-skalbolag: bolaget kommer att fortsätta att ha skatterättslig hemvist i respektive medlemsstat och måste uppfylla relevanta skyldigheter enligt nationell lagstiftning, bland annat genom att rapportera den mottagna betalningen, och kommer att kunna styrka den skatt som tas ut på betalningen.
- EU-aktieägare: kommer att ta med den betalning som skalbolaget mottagit i sin beskattningsbara inkomst, i enlighet med nationell lagstiftning, och kan göra anspråk på skattelättnad för eventuell betald källskatt, även med stöd av EU-direktiv. Den kommer också att ta hänsyn till och dra av eventuell skatt som skalbolaget betalat.

(3) Skattejurisdiktion i EU för utbetalaren – EU-jurisdiktion för skalbolaget– jurisdiktion i tredjeland för aktieägare

I detta fall är endast skattejurisdiktionen och skalbolagets jurisdiktion bundna av direktivet, medan aktieägarnas jurisdiktion inte är det.

- EU-skattejurisdiktion/utbetalare: kommer att beskatta den utgående betalningen i enlighet med det avtal som gäller med aktieägarens/aktieägarnas jurisdiktion i tredjeland eller, i avsaknad av ett sådant avtal, i enlighet med aktieägarens/aktieägarnas nationella lagstiftning.
- EU-skalbolag: kommer att fortsätta att ha skatterättslig hemvist i en medlemsstat och måste uppfylla relevanta skyldigheter enligt nationell lagstiftning, bland annat genom att rapportera den mottagna betalningen, och kommer att kunna styrka den skatt som tas ut på betalningen.
- Aktieägare i tredjeland: aktieägarens/aktieägarnas jurisdiktion i tredjeland är inte tvungen att påföra skattemässiga konsekvenser, men kan bli ombedd att tillämpa ett gällande skatteavtal med den medlemsstat där skatten tas ut en för att bevilja lättnader.

(4) Skattejurisdiktion i tredjeland för utbetalaren – EU-jurisdiktion för skalbolaget – jurisdiktion i tredjeland för aktieägare

- Skattejurisdiktion i tredjeland/utbetalare: får tillämpa inhemsk skatt på den utgående betalningen eller besluta att tillämpa skatt i enlighet med det skatteavtal som gäller med aktieägarens/aktieägarnas jurisdiktion i tredjeland, om skattejurisdiktionen önskar granska även EU-skalbolaget.
- EU-skalbolag: kommer att fortsätta att ha skatterättslig hemvist i en medlemsstat och fullgöra relevanta skyldigheter enligt nationell lagstiftning, bland annat genom att rapportera den mottagna betalningen, och kommer att kunna styrka den skatt som tas ut på betalningen.
- Aktieägare i tredjeland: aktieägarnas jurisdiktion i tredjeland är inte tvungen att påföra skattemässiga konsekvenser, men kan överväga att tillämpa ett gällande skatteavtal med skattejurisdiktionen för att bevilja lättnader.

Scenarier där skalbolag är hemmahörande i länder utanför EU faller utanför direktivets tillämpningsområde.

Utbyte av upplysningar

Alla medlemsstater kommer att ha tillgång till information om EU-skalbolag oavsett tidpunkt och utan att behöva begära information. Informationen kommer därför att utbytas mellan medlemsstaterna från och med det första steget, dvs. när ett företag klassificeras som riskfall enligt detta direktiv. Utbyte kommer också att ske när en medlemsstats skattemyndighet gör en bedömning på grundval av fakta och omständigheter i enskilda fall och beslutar att intyga att ett visst företag har motbevisat antagandet om att det är ett skalbolag eller bör undantas från skyldigheterna enligt direktivet. Detta kommer att säkerställa att alla medlemsstater i god tid kan få kännedom om den skönsmässiga bedömning som sker och skälen till varje bedömning. Medlemsstaterna kommer också att kunna begära att företagets medlemsstat utför skatterevisioner om de har anledning att misstänka att företaget kan sakna minimal substans i den mening som avses i direktivet.

För att informationen ska vara tillgänglig för alla medlemsstater som kan vara intresserade av den i god tid kommer den att utbytas automatiskt via en central katalog genom att den befintliga mekanismen för administrativt samarbete i skattefrågor utnyttjas. Medlemsstaterna kommer att utan dröjsmål utbyta information i alla ovannämnda scenarier, och under alla omständigheter inom 30 dagar från den tidpunkt då skattemyndigheten förfogar över sådan information. Detta innebär inom 30 dagar från mottagandet av skattedeklarationer eller inom 30 dagar från det att myndigheten utfärdar ett beslut om att intyga att ett företag har motbevisat ett antagande eller bör undantas. Automatiskt utbyte kommer också att äga rum inom 30 dagar efter avslutandet av en revision av ett företag som är ett riskfall i den mening som avses i direktivet, om resultatet av en sådan revision påverkar den information som redan utbytts eller borde ha utbytts i fråga om detta företag. De upplysningar som ska utbytas föreskrivs i artikel 13 i detta direktiv. Principen är att sådana upplysningar bör göra det möjligt för alla medlemsstater att ta emot den information som rapporteras av företag som är riskfall i enlighet med detta direktiv. Om en medlemsstats skattemyndighet bedömer motbevisningen av antagandet eller ett undantag från skyldigheterna i direktivet bör de upplysningar som utbytts dessutom göra det möjligt för andra medlemsstater att förstå skälen till denna bedömning. Andra medlemsstater bör alltid kunna begära en skatterevision från en annan medlemsstat av ett företag som uppfyller kriterierna för upptagning enligt detta direktiv, om de hyser tvivel om huruvida företaget har den minimisubstans som krävs. Den medlemsstat som mottar begäran bör utföra skatterevisionen inom rimlig tid och dela med sig av resultatet till den begärande medlemsstaten. Om det konstateras att det rör sig om ett skalbolag bör utbytet av upplysningar ske automatiskt i enlighet med artikel 13 i detta direktiv.

Sanktioner

I den föreslagna lagstiftningen överlåts åt medlemsstaterna att fastställa sanktioner som ska gälla vid överträdelser av rapporteringskraven i detta direktiv så som det införlivats i nationell lagstiftning. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. En miniminivå av samordning bör uppnås mellan medlemsstaterna genom att man fastställer en minimiavgift i enlighet med befintliga bestämmelser inom finanssektorn. Sanktionerna bör inbegripa administrativa böter på minst 5 % av företagets omsättning. Ett sådant minimibelopp bör ta hänsyn till omständigheterna för det specifika rapporterande företaget.

2021/0434 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om fastställande av regler för att förhindra missbruk av företag utan substans för skatteändamål och om ändring av direktiv 2011/16/EU

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 115,

med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,

efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[1],

med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[2],

i enlighet med ett särskilt lagstiftningsförfarande, och

av följande skäl:

(1) Att säkerställa en rättvis och effektiv beskattning på den inre marknaden och bekämpa skatteflykt och skatteundandragande förblir viktiga politiska prioriteringar i unionen. Även om betydande framsteg har gjorts på detta område under de senaste åren, särskilt genom antagandet av rådets direktiv 2016/1164[3] om bekämpning av skatteflykt och utvidgningen av tillämpningsområdet för rådets direktiv 2011/16/EU[4] om administrativt samarbete, krävs ytterligare åtgärder för att ta itu med särskilt identifierade metoder för skatteflykt och skatteundandragande, som inte till fullo omfattas av unionens befintliga rättsliga ram. I synnerhet skapar multinationella koncerner ofta företag utan minimal substans för att sänka sin totala skattskyldighet, bland annat genom att flytta vinster från vissa högskattemedlemsstater där de bedriver ekonomisk och värdeskapande verksamhet. Detta förslag kompletterar de framsteg som gjorts i fråga om insyn i företag genom de krav på verkligt huvudmannaskap som införts genom ramen för bekämpning av penningtvätt, som behandlar situationer där företag bildas för att dölja verkligt ägande, oavsett om det gäller själva företagen eller de tillgångar de förvaltar och äger, såsom fastigheter eller egendom av högt värde.

(2) Det kan konstateras att företag som saknar minimal substans kan etableras i en medlemsstat med det huvudsakliga syftet att erhålla en skattefördel, vilket urholkar skattebasen i en annan medlemsstat. Visserligen har vissa medlemsstater utvecklat en rättslig eller administrativ ram för att skydda sina skattebaser från sådana system, men de relevanta reglerna får ofta en begränsad effekt eftersom de endast gäller på en enda medlemsstats territorium och inte fungerar för att fånga upp situationer som berör fler

---

1 EUT C , , s. . Ännu ej offentliggjort i EUT.

2 EUT C , , s. . Ännu ej offentliggjort i EUT.

3 Rådets direktiv (EU) 2016/1164 av den 12 juli 2016 om fastställande av regler mot skatteflyktsmetoder som direkt inverkar på den inre marknadens funktion (EUT L 193, 19.7.2016, s. 1).

4 Rådets direktiv 2011/16/EU av den 15 februari 2011 om administrativt samarbete i fråga om beskattning och om upphävande av direktiv 77/799/EEG (EUT L 64, 11.3.2011, s. 1).

än en medlemsstat. Dessutom skiljer sig de nationella regler som gäller på detta område avsevärt åt inom unionen, då vissa medlemsstater saknar regler för att ta itu med missbruk av företag med minimal eller ingen substans för skatteändamål.

(3) Det är nödvändigt att fastställa en gemensam ram för att stärka medlemsstaternas förmåga att motarbeta skatteundandragande och skatteflykt i samband med användning av företag som inte bedriver ekonomisk verksamhet, även om de förmodligen har koppling till ekonomisk verksamhet och därför har minimal eller ingen substans för skatteändamål. Detta görs för att säkerställa att företag som saknar minimal substans inte används som instrument för skatteundandragande eller skatteflykt. Eftersom dessa företag kan vara etablerade i en medlemsstat men kan användas för att urholka skattebasen i en annan medlemsstat, är det viktigt att komma överens om en gemensam uppsättning regler för att fastställa vad som bör betraktas som otillräcklig substans i skattehänseende på den inre marknaden och för att fastställa särskilda skattekonsekvenser som är kopplade till sådan otillräcklig substans. Om ett företag har befunnits ha tillräcklig substans enligt detta direktiv bör detta inte hindra medlemsstaterna från att fortsätta att tillämpa regler mot skatteflykt och skatteundandragande, förutsatt att dessa är förenliga med unionsrätten.

(4) För att säkerställa en heltäckande strategi bör reglerna gälla för alla företag i unionen som är beskattningsbara i en medlemsstat, oavsett rättslig form och rättslig status, så länge de har sin skatterättsliga hemvist i en medlemsstat och har rätt att erhålla ett intyg om skatterättslig hemvist i den medlemsstaten.

(5) För att säkerställa att den inre marknaden fungerar väl och att eventuella regler är proportionella och effektiva är det önskvärt att begränsa reglernas tillämpningsområde till företag som riskerar att antas sakna minimal substans och som används för att uppnå en skattefördel. Det är därför viktigt att fastställa kriterier för upptagning till bedömning, i form av tre kumulativa, indikativa villkor, för att kunna fastställa vilka företag som är tillräckligt utsatta för risker enligt ovan för att motivera att de ska omfattas av rapporteringskrav. Ett första villkor bör göra det möjligt att identifiera företag som sannolikt huvudsakligen bedriver geografiskt rörlig ekonomisk verksamhet, eftersom den plats där sådan verksamhet faktiskt bedrivs vanligtvis är svårare att identifiera. Sådan verksamhet ger normalt upphov till betydande passiva inkomstflöden. Företag, vars inkomster huvudsakligen består av passiva inkomstflöden skulle således uppfylla detta villkor. Hänsyn bör också tas till att bolag som innehar tillgångar för privat bruk, såsom fastigheter, yachter, jetflygplan, konstverk eller eget kapital, kan sakna inkomst under längre tid, men tack vare sådant ägande ändå ha möjlighet till betydande skattefördelar. Eftersom rent inhemska situationer inte skulle utgöra en risk för en väl fungerande inre marknad och bäst hanteras på nationell nivå, bör ett andra villkor inriktas på företag som bedriver gränsöverskridande verksamhet. Deltagande i gränsöverskridande verksamhet bör fastställas med beaktande av, å ena sidan, arten av företagets inhemska eller utländska transaktioner och, å andra sidan, dess egendom, eftersom bolag som endast innehar tillgångar för privat, icke-yrkesmässig användning kanske inte utför transaktioner under en längre tid. Dessutom bör ett tredje villkor ringa in de företag som saknar eller inte har tillräckliga egna resurser för att sköta sina grundläggande ledningsfunktioner. I detta avseende tenderar företag som inte har tillräckliga egna resurser att anlita utomstående leverantörer av tjänster för administration, förvaltning, korrespondens och regelefterlevnad eller ingå relevanta avtal med närstående företag om tillhandahållande av sådana tjänster i syfte att upprätta och upprätthålla en juridisk och skattemässig närvaro. Att lägga ut endast vissa hjälptjänster på entreprenad, såsom

enbart bokföringstjänster, medan huvudverksamheten ligger kvar hos företaget, räcker inte i sig för att ett företag ska uppfylla detta villkor. Även om sådana tjänsteleverantörer kan vara reglerade för andra icke-skattemässiga ändamål, kan deras skyldigheter för sådana andra ändamål inte alltid minska risken för att de möjliggör etablering och drift av företag som missbrukas för skatteflykt och skatteundandragande.

(6) Det vore rimligt att från de planerade reglerna utesluta företag vars verksamhet är föremål för tillräcklig transparens och därför inte utgör en risk i fråga om brist på substans i skattehänseende. Företag som har överlåtbara värdepapper som är upptagna till handel, eller som är noterade på en reglerad marknad eller en multilateral handelsplattform, samt vissa finansiella företag som är strängt reglerade i unionen, direkt eller indirekt, och som omfattas av ökade krav på transparens och tillsyn, bör också undantas från detta direktivs tillämpningsområde. Rena holdingbolag som är belägna inom samma jurisdiktion som det operativa dotterföretaget och deras verkliga huvudmän kommer sannolikt inte heller att bidra till att erhålla en skattefördel. Det samma gäller underordnade holdingbolag som är belägna inom samma jurisdiktion som bolagets aktieägare eller yttersta moderföretag. Även de bör uteslutas på grundval av detta. Företag som har ett tillräckligt antal personer anställda, på heltid och som bara arbetar för företaget, för att bedriva företagets verksamhet bör inte heller anses sakna minimal substans. Även om de inte rimligen kan förväntas uppfylla kriterierna för upptagning till bedömning, bör de uttryckligen uteslutas av rättssäkerhetsskäl.

(7) För att skilja mellan företag som riskerar att anses sakna substans för skatteändamål och säkerställa att reglerna endast omfattar företag som saknar substans för skatteändamål, bör företag lämna information om sina tillgångar i den medlemsstat där de har sin skatterättsliga hemvist. Sådana uppgifter är nödvändiga för att kontrollera att företaget förfogar över resurser och faktiskt bedriver ekonomisk verksamhet i den medlemsstat där det har sin skatterättsliga hemvist och att det finns en tillräcklig koppling mellan företagets inkomster eller tillgångar och den medlemsstaten.

(8) För att underlätta genomförandet av detta direktiv bör företag som riskerar att anses sakna substans, och som huvudsakligen används i syfte att erhålla en skattefördel, i sin årliga skattedeklaration förklarar att de förfogar över en miniminivå av resurser, exempelvis personer och lokaler, i den medlemsstat där de har sin skatterättsliga hemvist, och om så är fallet tillhandahålla handlingar som styrker detta. Även om det finns en insikt om att olika verksamheter kan kräva en annan nivå eller typ av resurser, skulle under alla omständigheter en gemensam miniminivå av resurser förväntas. Denna bedömning bör endast syfta till att identifiera substansen i företag för skatteändamål och ifrågasätter inte den roll som ”tjänsteleverantörer till truster eller bolag”, enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849[5], har när det gäller att identifiera penningtvätt, förbrott och finansiering av terrorism. Omvänt kan avsaknaden av en miniminivå av resurser anses tyda på en brist på substans om ett företag redan riskerar att anses sakna substans för skatteändamål. För att säkerställa förenlighet med relevanta internationella standarder bör en gemensam miniminivå bygga på befintliga unionsstandarder och internationella standarder för

[5] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849 av den 20 maj 2015 om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för penningtvätt eller finansiering av terrorism, om ändring av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 och om upphävande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/60/EG och kommissionens direktiv 2006/70/EG (EUT L 141, 5.6.2015, s. 73).

väsentlig ekonomisk verksamhet inom ramen för förmånliga skattesystem eller i avsaknad av företagsbeskattning[6], såsom de utvecklats inom ramen för forumet om skadliga beskattningsmetoder. Det är nödvändigt att föreskriva att styrkande handlingar ska lämnas in tillsammans med skattedeklarationen till stöd för företagets förklaring om att det förfogar över ett minimum av resurser. Det är också nödvändigt att göra det möjligt för skattemyndigheten att bilda sig en uppfattning som grundar sig på fakta om företaget och dess övriga omständigheter och besluta huruvida en revision ska inledas.

(9) För att säkerställa skattesäkerhet är det absolut nödvändigt att fastställa gemensamma regler för innehållet i företagens förklaringar. Företag som uppfyller kriterierna för upptagning till bedömning och följaktligen omfattas av rapporteringskrav bör antas sakna tillräcklig substans för skatteändamål om de också förklarar att de inte uppfyller en eller flera av de faktorer som tillsammans utgör en miniminivå av substans, eller inte lämnar de styrkande handlingar som krävs. Företag som deklarerar att de innehar alla delar av miniminivån av substans och tillhandahåller den styrkande dokumentation som krävs, bör i stället antas ha minimal substans för skatteändamål och bör inte åläggas några ytterligare skyldigheter eller drabbas av konsekvenser enligt detta direktiv. Detta bör dock inte påverka tillämplig lagstiftning eller skattemyndighetens rätt att utföra en revision, även på grundval av styrkande handlingar, och eventuellt komma fram till en annan slutsats.

(10) Huruvida ett företag faktiskt bedriver ekonomisk verksamhet för skatteändamål eller huvudsakligen tjänar syftet att möjliggöra skatteflykt eller skatteundandragande är i slutändan en fråga om fakta och omständigheter. Detta bör bedömas från fall till fall för varje enskilt företag. Företag som inte antas ha en minimal substans för skatteändamål bör därför ha rätt att bevisa motsatsen, inbegripet att bevisa att de inte i första hand tjänar skatteändamål, och motbevisa ett sådant antagande. Efter att ha fullgjort sina rapporteringsskyldigheter enligt detta direktiv bör de lämna ytterligare information till skattemyndigheten i den medlemsstat där de har sin skatterättsliga hemvist. Även om de kan lämna ytterligare information som de anser vara lämplig, är det viktigt att fastställa gemensamma krav för vad som kan utgöra lämpliga ytterligare bevis och därför alltid bör krävas. Om medlemsstaten på grundval av sådana ytterligare bevis anser att ett företag på ett tillfredsställande sätt har motbevisat ett antagande om avsaknad av substans, bör den kunna utfärda ett beslut om att intyga att företaget har minimal substans för skatteändamål i enlighet med detta direktiv. Ett sådant beslut får gälla under den period då de faktiska och rättsliga omständigheterna för företaget inte ändras och upp till sex år från den tidpunkt då beslutet utfärdades. Detta kommer att göra det möjligt att begränsa de resurser som anslås till fall som bevisligen inte är ett bolag utan substans i den mening som avses i direktivet.

(11) Eftersom syftet med detta direktiv är att förhindra skatteflykt och skatteundandragande som sannolikt kommer att öka genom åtgärder från företag som saknar minimal substans, och för att säkerställa skattesäkerhet och förbättra den inre marknadens funktion, är det av största vikt att föreskriva en möjlighet till undantag för företag som uppfyller kriteriet för upptagning till bedömning, men vars mellanställning inte har någon faktisk gynnsam inverkan på den totala skatteställningen för den koncern

[6] Rådets generalsekretariat, 9637/18 FISC 241 ECOFIN 555, uppförandekoden (företagsbeskattning), vägledning om tolkningen av det tredje kriteriet, OECD/G20 Base Erosion and Profit Shifting Project, Countering Harmful Tax Practices More Effectively, Taking into Account Transparency and Substance, Action 5: Final Report.

företaget ingår i eller för den eller de verkliga huvudmännen. Sådana företag bör därför ha rätt att begära att skattemyndigheten i den medlemsstat där de har sin skattemässiga hemvist utfärdar ett beslut som på förhand helt och hållet befriar dem från skyldigheten att följa de föreslagna reglerna. Ett sådant undantag bör också vara tidsbegränsat, så att skattemyndigheten regelbundet kan kontrollera att de faktiska och rättsliga omständigheter som motiverar beslutet om undantag fortfarande är giltiga. Samtidigt kommer en eventuell förlängd giltighetstid för ett sådant beslut att göra det möjligt att begränsa de resurser som anslås till fall som bör undantas från direktivets tillämpningsområde.

(12) För att säkerställa skattemässig säkerhet och rättvis beskattning på den inre marknaden vore det lämpligt att uttryckligen fastställa regler som specificerar den skattemässiga behandlingen av inkomstflöden som härrör från företag som konstaterats sakna minimisubstans för skatteändamål och som inte har lagt fram bevis för motsatsen eller bevis för att de inte tjänar syftet att uppnå en skattefördel. Sådana inkomster bör beskattas i den medlemsstat där företagets aktieägare har sin skattemässiga hemvist, som om de hade betalats direkt till sådana aktieägare. För att undvika risken för dubbelbeskattning bör eventuell skatt som betalats på sådana inkomster i den medlemsstat där företaget är etablerat beaktas, och dras av från den skatt som ska betalas i den medlemsstat där företagets aktieägare har sin skattemässiga hemvist. Om företagets aktieägare inte har skatterättslig hemvist i en medlemsstat bör sådana inkomster beskattas i den jurisdiktion där den skattskyldige har sin skatterättsliga hemvist, som om de betalades direkt till företagets aktieägare. Regler med motsvarande verkan bör gälla i situationer där det inte finns några inkomstflöden. Detta kan framförallt vara fallet vid innehav av fast egendom eller annan egendom av mycket högt värde enbart för privata ändamål eller vid rena andelsinnehav. Med tanke på att det finns en risk för att flera företag utan minimal substans etableras i en kedja är det också viktigt att utesluta att inkomsten anses beskattningsbar i jurisdiktionen för en aktieägare som själv är ett företag utan minimal substans. Fördelningen av beskattningsrätten i enlighet med avtal och konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall kapital, och som ingåtts mellan en medlemsstat och ett tredjeland bör inte påverkas av detta direktiv.

(13) För att säkerställa att den föreslagna ramen är effektiv är det nödvändigt att fastställa lämpliga skattekonsekvenser för företag som saknar minimal substans för skatteändamål. Företag som har uppfyllt kriterierna för upptagning till bedömning och som antas sakna substans av skatteskäl, samtidigt som de dessutom inte har lagt fram bevis för motsatsen eller bevis för att de inte tjänar syftet att uppnå en skattefördel, bör inte kunna omfattas av bestämmelserna i avtal och konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall, kapital, i vilka den medlemsstat där de har skatterättslig hemvist är part, och av andra avtal, inbegripet bestämmelser i internationella avtal om främjande och skydd av investeringar, med motsvarande syfte. Sådana företag bör inte kunna omfattas av rådets direktiv 2011/96/EU[7] och rådets direktiv 2003/49/EG[8]. I detta syfte bör dessa företag inte ha rätt till ett intyg om skatterättslig hemvist i den utsträckning det bidrar till att erhålla dessa fördelar. Den medlemsstat där företaget har skatterättslig hemvist

[7] Rådets direktiv 2011/96/EU av den 30 november 2011 om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater (EUT L 345, 29.12.2011, s. 8).

[8] Rådets direktiv 2003/49/EG av den 3 juni 2003 om ett gemensamt system för beskattning av räntor och royalties som betalas mellan närstående bolag i olika medlemsstater (EUT L 157, 26.6.2003, s. 49).

bör därför vägra att utfärda ett intyg om skatterättslig hemvist. Alternativt bör den medlemsstaten kunna utfärda ett sådant intyg samtidigt som den genom en varning anger att det inte får användas av företaget för att erhålla skattefördelar enligt ovan. Denna vägran att utfärda ett intyg om skatterättsligt hemvist, alternativt utfärdandet av ett särskilt intyg om skatterättslig hemvist, bör inte åsidosätta de nationella bestämmelserna i företagets medlemsstat när det gäller skatterättsligt hemvist och tillhörande relevanta skyldigheter. Det skulle snarare tjäna till att informera andra medlemsstater och tredjeländer om att inga lättnader eller återbetalningar bör beviljas för transaktioner som involverar detta företag på grundval av ett fördrag med företagets medlemsstat eller på grundval av unionsdirektiv, i förekommande fall.

(14) Med tanke på att företag utan minimal substans kan användas för att erhålla en skattefördel till nackdel för en annan medlemsstat än den där företaget har sin skatterättsliga hemvist, bör relevant information delas med de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater. För att säkerställa att alla berörda medlemsstater i god tid har tillgång till sådan information bör informationen utbytas automatiskt via Gemensamma kommunikationsnätverket (CCN) som unionen utvecklat. Informationen ska registreras i en säker central medlemskatalog för administrativt samarbete på skatteområdet och ska vara tillgänglig för alla medlemsstater. Medlemsstaterna bör även åläggas att genomföra en serie praktiska arrangemang, inbegripet åtgärder för att standardisera lämnandet av all nödvändig information genom skapandet av ett standardformulär. Detta bör också inbegripa att man specificerar språkkraven för det planerade informationsutbytet och uppgraderar CCN-nätet i enlighet med detta. Efter det obligatoriska automatiska utbytet av upplysningar enligt detta direktiv bör en medlemsstat vid behov kunna förlita sig på artikel 5 i direktiv 2011/16/EU när det gäller utbyte av upplysningar på begäran för att erhålla ytterligare information om rapporterande företag från den medlemsstat till vilken sådana företag skulle ha varit skyldiga att rapportera denna information. Med tanke på att ju tidigare svar inkommer på begäran om information, desto effektivare blir förfarandet, är det lämpligt att säkerställa att svar på begäranden om information lämnas så snart som möjligt.

(15) Direktiv 2011/16/EU bör därför ändras i enlighet med detta.

(16) För att förbättra effektiviteten bör medlemsstaterna fastställa sanktioner för överträdelser av de nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv. Dessa sanktioner bör vara effektiva, proportionella och avskräckande. För att säkerställa skattesäkerhet och en miniminivå av samordning mellan alla medlemsstater är det nödvändigt att fastställa minimiböter, även med beaktande av situationen för varje enskilt företag. De planerade reglerna bygger på företagens självbedömning av huruvida de uppfyller kriterierna för upptagning till bedömning eller inte. För att bestämmelserna ska bli effektiva, för att uppmuntra till adekvat efterlevnad i hela unionen och med beaktande av att ett företag utan substans i en medlemsstat kan användas för att urholka en annan medlemsstats skattebas, är det viktigt att varje medlemsstat har rätt att begära att en annan medlemsstat genomför skatterevisioner av företag som riskerar att inte uppfylla kraven på minimisubstans enligt definitionen i detta direktiv. För att öka effektiviteten är det därför viktigt att den anmodade medlemsstaten är skyldig att utföra en sådan revision och att utbyta information om resultatet, även om det inte är fastställt att det rör sig om ett företag utan substans.

(17) Eftersom ett korrekt genomförande och en korrekt kontroll av efterlevnaden av de föreslagna reglerna i varje medlemsstat är avgörande för skyddet av andra medlemsstaters skattebas, bör kommissionen övervaka genomförandet och kontrollen

av efterlevnaden. Medlemsstaterna bör därför regelbundet förse kommissionen med specifik information, inklusive statistik, om genomförandet och kontrollen av efterlevnaden inom sina territorier av nationella åtgärder som antagits i enlighet med detta direktiv.

(18) För att utvärdera hur effektiva de föreslagna nya reglerna är bör kommissionen göra en utvärdering på grundval av information från medlemsstaterna och andra tillgängliga uppgifter. Kommissionens rapport bör offentliggöras.

(19) I syfte att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av detta direktiv och direktiv 2011/16/EU och i synnerhet för det automatiska utbytet av upplysningar mellan skattemyndigheter, bör genomförandebefogenheter delegeras till kommissionen för att anta ett standardformulär med ett begränsat antal komponenter, inbegripet språkordningen, och de nödvändiga praktiska arrangemangen för att uppgradera den centrala medlemskatalogen för administrativt samarbete på skatteområdet. Dessa befogenheter, som ges genom direktiv 2011/16/EU, bör utövas i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011[9].

(20) Europeiska datatillsynsmannen har hörts i enlighet med artikel 42 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725[10].

(21) All behandling av personuppgifter som utförs inom ramen för direktiv 2011/16/EU bör vara förenlig med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679[11] och förordning (EU) 2018/1725. Personuppgiftsbehandling föreskrivs i direktiv 2011/16/EU endast i syfte att tjäna allmänintresset, närmare bestämt beskattning och ändamålet att bekämpa skattebedrägeri, skatteundandragande och skatteflykt, trygga skatteintäkterna och främja rättvis beskattning vilket ökar möjligheterna till social, politisk och ekonomisk delaktighet i medlemsstaterna.

(22) Eftersom målet för detta direktiv inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna utan snarare, på grund av att sådana företag normalt är etablerade i en medlemsstat men används på ett sätt som påverkar en eller flera andra medlemsstaters skattebas, bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.

---

9 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 182/2011 av den 16 februari 2011 om fastställande av allmänna regler och principer för medlemsstaternas kontroll av kommissionens utövande av sina genomförandebefogenheter (EUT L 55, 28.2.2011, s. 13).

10 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1725 av den 23 oktober 2018 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av unionens institutioner, organ och byråer och om det fria flödet av sådana uppgifter samt om upphävande av förordning (EG) nr 45/2001 och beslut nr 1247/2002/EG (EUT L 295, 21.11.2018, s. 39).

11 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/679 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 4.5.2016, s. 1).

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I
ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1
Syfte

I detta direktiv fastställs indikatorer på minimisubstans för företag i medlemsstaterna och regler för den skattemässiga behandlingen av de företag som inte uppfyller indikatorerna.

Artikel 2
Tillämpningsområde

Detta direktiv är tillämpligt på alla företag som anses ha skatterättslig hemvist och som har rätt att erhålla ett intyg om skatterättslig hemvist i en medlemsstat.

Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av andra unionsrättsakter.

Artikel 3
Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

(1) *företag*: varje enhet som bedriver ekonomisk verksamhet, oavsett juridisk form, som har skatterättslig hemvist i en medlemsstat.

(2) *beskattningsår*: beskattningsår, kalenderår eller annan lämplig period för skatteändamål.

(3) *intäkter*: summan av nettoomsättningen, övriga rörelseintäkter, intäkter från ägarintressen inklusive utdelningar från anknutna företag, intäkter från övriga värdepapper och fordringar som är anläggningstillgångar, övriga ränteintäkter och liknande intäkter enligt förteckningarna i bilagorna V och VI till Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU[12].

(4) *företagets medlemsstat*: den medlemsstat där företaget har skatterättslig hemvist.

(5) *verklig huvudman*: verklig huvudman enligt definitionen i artikel 3.6 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/849.

(6) *företagets aktieägare*: de personer eller enheter som direkt innehar aktier, intressen, andelar, ägarintressen, rättigheter till medlemskap, rätt till förmåner eller motsvarande rättigheter i företaget och, när det gäller indirekta innehav, de personer eller enheter som har intressen i företaget genom ett eller en kedja företag, av vilka inget uppfyller de indikatorer på minimisubstans som anges i artikel 7.1 i detta direktiv.

[12] Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/34/EU av den 26 juni 2013 om årsbokslut, koncernredovisning och rapporter i vissa typer av företag, om ändring av Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/43/EG och om upphävande av rådets direktiv 78/660/EEG och 83/349/EEG (EUT L 182, 29.6.2013, s. 19).

Artikel 4

Relevant inkomst

I kapitlen II och III avses med ”relevant inkomst” inkomst som omfattas av någon av följande kategorier:

a) Räntor eller andra inkomster från finansiella tillgångar, inbegripet kryptotillgångar, enligt definitionen i artikel 3.1.2 i förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om marknader för kryptotillgångar och om ändring av direktiv (EU) 2019/1937[13].

b) Royalties eller andra inkomster som genereras av immateriella rättigheter, immateriella tillgångar eller överlåtbara rättigheter.

c) Utdelningar och inkomster från avyttring av aktier.

d) Inkomster från finansiell leasing.

e) Inkomster från fast egendom.

f) Inkomster från lös egendom, annan än kontanter, aktier eller värdepapper, som innehas för privat bruk och vars bokförda värde överstiger en miljon euro.

g) Inkomster från försäkrings- och bankverksamhet och annan finansiell verksamhet.

h) Inkomster från tjänster som företaget har lagt ut på entreprenad till andra närstående företag.

Artikel 5

Närstående företag

1. Vid tillämpning av artiklarna 4 och 7 avses med ”närstående företag” en person som är närstående en annan person på minst ett av följande sätt:

   a) En person deltar i ledningen av en annan person genom att kunna utöva ett väsentligt inflytande över den andra personen.

   b) En person deltar i kontrollen av en annan person genom ett innehav som överstiger 25 % av rösterna.

   c) En person som har en del i kapitalet i en annan person genom en äganderätt som, direkt eller indirekt, överstiger 25 % av kapitalet.

   d) En person har rätt till 25 % eller mer av en annan persons vinster.

2. Om fler än en person deltar i ledning, kontroll, kapital eller vinst för samma person, enligt punkt 1, ska alla berörda personer betraktas som närstående företag.

   Om samma personer deltar i ledning, kontroll, kapital eller vinst i fler än en person, enligt punkt 1, ska alla berörda personer betraktas som närstående företag.

3. I punkterna 1 och 2 avses med person både juridiska och fysiska personer. En person som agerar tillsammans med en annan person när det gäller röster eller kapitalinnehav i ett subjekt ska anses inneha ett ägarintresse i samtliga röster eller det kapitalinnehav i det subjektet som innehas av den andra personen.

[13] COM(2020) 593 final

4. Vid indirekt deltagande ska uppfyllandet av kriterierna i punkt 1.c fastställas genom att andelarna på respektive nivå multipliceras med varandra. En person som innehar mer än 50 % av rösterna ska anses inneha 100 % av rösterna.

En fysisk person, dennes make och dennes släktingar i upp- eller nedstigande led ska behandlas som en enda person.

KAPITEL II
IDENTIFIERING AV FÖRETAG SOM INTE UPPFYLLER INDIKATORER PÅ MINIMISUBSTANS FÖR SKATTEÄNDAMÅL

Artikel 6
De rapporterande företagen

1. Medlemsstaterna ska kräva att företag som uppfyller följande kriterier rapporterar till medlemsstaternas behöriga myndigheter i enlighet med artikel 7:

   a) Mer än 75 % av företagets intäkter under de två föregående beskattningsåren är relevanta inkomster.

   b) Företaget bedriver gränsöverskridande verksamhet på någon av följande grunder:

      i) Mer än 60 % av det bokförda värdet av företagets tillgångar som omfattas av artikel 4 e och f var lokaliserade utanför företagets medlemsstat under de två föregående beskattningsåren.

      ii) Minst 60 % av företagets relevanta inkomst intjänas eller betalas ut genom gränsöverskridande transaktioner.

   c) Under de två föregående beskattningsåren lade företaget ut förvaltningen av den dagliga verksamheten och beslutsfattandet om viktiga funktioner på entreprenad.

   Ett företag som innehar tillgångar som kan generera inkomster som omfattas av artikel 4 e och f ska också anses uppfylla det kriterium som anges i första stycket led a, oavsett om inkomsterna från dessa tillgångar har uppkommit för företaget under de två föregående beskattningsåren, om det bokförda värdet av dessa tillgångar överstiger 75 % av det totala bokförda värdet av företagets tillgångar.

   Ett företag som innehar tillgångar som kan generera inkomster som omfattas av artikel 4 c ska också anses uppfylla det kriterium som anges i första stycket led a, oavsett om inkomsterna från dessa tillgångar har uppkommit för företaget under de två föregående beskattningsåren, om det bokförda värdet av dessa tillgångar överstiger 75 % av det totala bokförda värdet av företagets tillgångar.

2. Genom undantag från punkt 1 ska medlemsstaterna säkerställa att företag som tillhör någon av följande kategorier inte omfattas av kraven i artikel 7:

a) Företag som har överlåtbara värdepapper som är upptagna till handel eller som är noterade på en reglerad marknad eller en multilateral handelsplattform enligt definitionen i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU[14].

b) Reglerade finansiella företag.

c) Företag vars huvudsakliga verksamhet består av att inneha aktier i en operativ verksamhet i samma medlemsstat, samtidigt som deras verkliga huvudmän också har skatterättslig hemvist i samma medlemsstat.

d) Företag med holdingverksamhet som har skatterättslig hemvist i samma medlemsstat som företagets aktieägare eller det yttersta moderföretaget, enligt definitionen i avsnitt I punkt 7 i bilaga III till direktiv 2011/16/EU.

e) Företag med minst fem egna heltidsanställda eller anställda som uteslutande bedriver den verksamhet som ger upphov till den relevanta inkomsten.

Första stycket led b ska tillämpas på följande ”reglerade finansiella företag”:

a) Ett kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013[15].

b) Ett värdepappersföretag enligt definitionen i artikel 4.1.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU[16].

c) En förvaltare av alternativa investeringsfonder (AIF-förvaltare) enligt definitionen i artikel 4.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU, inbegripet en EuVECA-förvaltare enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 345/2013[17], en Eusef-förvaltare enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 346/2013[18] och en förvaltare av Eltif-fonder enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/760[19].

d) Ett förvaltningsbolag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) enligt definitionen i artikel 2.1 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG[20].

e) Ett försäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EU[21].

---

14 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EUT L 173 12.6.2014, s. 349).

15 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

16 Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/65/EU av den 15 maj 2014 om marknader för finansiella instrument och om ändring av direktiv 2002/92/EG och av direktiv 2011/61/EU (EGT L 173, 12.6.2014, s. 349).

17 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 345/2013 av den 17 april 2013 om europeiska riskkapitalfonder (EUT L 115, 25.4.2013, s. 1).

18 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 346/2013 av den 17 april 2013 om europeiska fonder för socialt företagande (EUT L 115, 25.4.2013, s. 18).

19 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2015/760 av den 29 april 2015 om europeiska långsiktiga investeringsfonder (EUT L 123, 19.5.2015, s. 98).

20 Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EUT L 302, 17.11.2009, s. 32).

f) Ett återförsäkringsföretag enligt definitionen i artikel 13.4 i direktiv 2009/138/EG.

g) Ett tjänstepensionsinstitut enligt definitionen i artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2016/2341/EG[22].

h) Pensionsinstitut som förvaltar pensionsplaner som betraktas som en del av sociala trygghetssystem och som omfattas av Europaparlamentets och rådets förordningar (EG) nr 883/2004[23]och (EG) 987/2009[24] samt alla rättssubjekt som har inrättats i syfte att investera i sådana planer.

i) En alternativ investeringsfond (AIF) som förvaltas av en AIF-förvaltare enligt definitionen i artikel 4.1 b i direktiv 2011/61/EU eller en AIF som omfattas av tillsyn enligt tillämplig nationell rätt.

j) Fondföretag i den mening som avses i artikel 1.2 i direktiv 2009/65/EG.

k) En central motpart enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 648/2012[25].

l) En värdepapperscentral enligt definitionen i artikel 2.1.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014[26].

m) Ett specialföretag för försäkring eller återförsäkring som auktoriserats i enlighet med artikel 211 i direktiv 2009/138/EG.

n) Specialföretag för värdepapperisering enligt definitionen i artikel 2.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402[27].

o) Ett försäkringsholdingbolag enligt definitionen i artikel 212.1 f i direktiv 2009/138/EG eller ett blandat finansiellt holdingföretag enligt definitionen i artikel 212.1 h i direktiv 2009/138/EG, som ingår i en försäkringsgrupp som är föremål för grupptillsyn enligt artikel 213 i det direktivet och som inte är undantagen från grupptillsyn enligt artikel 214.2 i direktiv 2009/138/EG.

p) Ett betalningsinstitut enligt definitionen i artikel 1.1 d i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366[28].

---

21 Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 17.12.2009, s. 1).

22 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/2341 av den 14 december 2016 om verksamhet i och tillsyn över tjänstepensionsinstitut (EUT L 354, 23.12.2016, s. 37).

23 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 166, 30.4.2004, s. 1).

24 Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 987/2009 av den 16 september 2009 om tillämpningsbestämmelser till förordning (EG) nr 883/2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen (EUT L 284, 30.10.2009, s. 1).

25 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 648/2012 av den 4 juli 2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EUT L 201, 27.7.2012, s. 1).

26 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 909/2014 av den 23 juli 2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler samt ändring av direktiv 98/26/EG och 2014/65/EU och förordning (EU) nr 236/2012 (EUT L 257, 28.8.2014, s. 1).

27 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2402 av den 12 december 2017 om ett allmänt ramverk för värdepapperisering och om inrättande av ett särskilt ramverk för enkel, transparent och standardiserad värdepapperisering samt om ändring av direktiven 2009/65/EG, 2009/138/EG och 2011/61/EU och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 347, 28.12.2017, s. 35).

q) Ett institut för elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG[29].

r) En leverantör av gräsrotsfinansieringstjänster enligt definitionen i artikel 2.1 e i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1503[30].

s) En leverantör av kryptotillgångstjänster enligt definitionen i artikel 3.1.8 i [förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om marknader för kryptotillgångar och om ändring av direktiv (EU) 2019/1937[31]] som utför en eller flera kryptotillgångstjänster enligt definitionen i artikel 3.1.9 i [förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om marknader för kryptotillgångar och om ändring av direktiv (EU) 2019/1937].

Artikel 7

Indikatorer på minimisubstans för skatteändamål

1. Medlemsstaterna ska kräva att företag som uppfyller kriterierna i artikel 6.1 i sin årliga skattedeklaration för varje beskattningsår förklarar huruvida de uppfyller följande indikatorer på minimisubstans:

a) Företaget har egna lokaler i medlemsstaten, eller lokaler som uteslutande används av företaget.

b) Företaget har minst ett eget och aktivt bankkonto i unionen.

c) En av följande indikatorer:

i) En eller flera styrelseledamöter i företaget

(1) har skatterättslig hemvist i företagets medlemsstat eller inte längre bort från den medlemsstaten än att styrelseledamöterna kan utföra sina uppgifter korrekt,

(2) är kvalificerade och har behörighet att fatta beslut om den verksamhet som genererar relevanta inkomster för företaget eller i förhållande till företagets tillgångar,

(3) regelbundet aktivt och oberoende använder den behörighet som avses i punkt 2,

(4) inte är anställda i ett företag som inte är ett närstående företag och inte fungerar som styrelseledamot eller motsvarande i andra företag som inte är närstående företag.

---

28 Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 23.12.2015, s. 35).

29 Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 10.10.2009, s. 7).

30 Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2020/1503 av den 7 oktober 2020 om europeiska leverantörer av gräsrotsfinansieringstjänster för företag och om ändring av förordning (EU) 2017/1129 och direktiv (EU) 2019/1937 (EUT L 347, 20.10.2020, s. 1).

31 COM(2020) 593 final

ii) Majoriteten av de heltidsanställda i företaget har skatterättslig hemvist i företagets medlemsstat, eller inte längre bort från den medlemsstaten än att ett sådant avstånd är förenligt med ett korrekt utförande av deras uppgifter, och dessa anställda är kvalificerade att bedriva den verksamhet som genererar relevanta inkomster för företaget.

2. De företag som avses i punkt 1 ska bifoga styrkande handlingar till sin självdeklaration. De styrkande handlingarna ska innehålla följande uppgifter:

a) Adress och typ av lokaler.

b) Bruttointäkter – belopp och typ.

c) Verksamhetsutgifter – belopp och typ.

d) Typ av affärsverksamhet som bedrivs för att generera den relevanta inkomsten.

e) Antalet styrelseledamöter, deras kvalifikationer, befogenheter och skatterättsliga hemvist, eller antalet heltidsanställda som bedriver den affärsverksamhet som ger upphov till den relevanta inkomsten och deras kvalifikationer samt skatterättsliga hemvist.

f) Affärsverksamhet som lagts ut på entreprenad.

g) Bankkontonummer, eventuella beviljade fullmakter för att få tillgång till bankkontot och att använda eller utfärda betalningsinstruktioner och bevis på kontots användning.

Artikel 8

Antagande om minimisubstans för skatteändamål

1. Ett företag som förklarar att det uppfyller alla de indikatorer för minimisubstans som anges i artikel 7.1 och tillhandahåller tillfredsställande styrkande handlingar i enlighet med artikel 7.2 ska antas ha en minimisubstans för beskattningsåret.

2. Ett företag som förklarar att det inte uppfyller en eller flera av de indikatorer som anges i artikel 7.1 eller inte tillhandahåller tillfredsställande styrkande handlingar i enlighet med artikel 7.2 ska antas sakna minimisubstans för beskattningsåret.

Artikel 9

Motbevisning av antagandet

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att göra det möjligt för företag som antas sakna minimisubstans i enlighet med artikel 8.2 att motbevisa detta antagande genom att lägga fram ytterligare stödjande bevis för den affärsverksamhet som de bedriver för att generera relevanta inkomster.

2. Vid tillämpning av punkt 1 ska företagen tillhandahålla följande ytterligare bevis:

a) Ett dokument som gör det möjligt att fastställa de affärsmässiga motiven för företagets etablering.

b) Information om de anställdas profiler, inbegripet deras erfarenhetsnivå, deras beslutanderätt i den övergripande organisationen, roll och befattning i organisationsplanen, typ av anställningsavtal, kvalifikationer och anställningens varaktighet.

c) Konkreta bevis för att beslut om den verksamhet som genererar de relevanta inkomsterna äger rum i företagets medlemsstat.

3. En medlemsstat ska anse att ett företag har motbevisat antagandet om de bevis som företaget har lagt fram i enlighet med punkt 2 styrker att företaget har utövat och kontinuerligt haft kontroll över, och burit riskerna med, den affärsverksamhet som genererat den relevanta inkomsten eller, om inkomst saknas, företagets tillgångar.

4. Efter utgången av det beskattningsår för vilket företaget motbevisade antagandet, i enlighet med punkt 3, får en medlemsstat under en femårsperiod anse att företaget har motbevisat antagandet under förutsättning att de faktiska och rättsliga omständigheterna för företaget förblir oförändrade under denna period.

Artikel 10
Undantag

1. En medlemsstat ska vidta lämpliga åtgärder för att göra det möjligt för ett företag som uppfyller kriterierna i artikel 6.1 att begära undantag från sina skyldigheter enligt detta direktiv, om företagets existens inte minskar skattskyldigheten för dess verkliga huvudman eller huvudmän eller för den koncern som företaget ingår i.

2. En medlemsstat får bevilja detta undantag för ett beskattningsår om företaget lägger fram tillräckliga och objektiva bevis för att dess mellanliggande ställning inte leder till en skattefördel för dess verkliga huvudman eller huvudmän eller koncernen som helhet, allt efter omständigheterna. Dessa bevis ska omfatta information om koncernens struktur och dess verksamhet. Bevisen ska göra det möjligt att jämföra det totala skattebelopp som ska betalas av den eller de verkliga huvudmännen eller koncernen som helhet, allt efter omständigheterna, med hänsyn till företagets mellanliggande ställning, med det belopp som skulle ha betalats under samma omständigheter om företaget inte fanns.

3. Efter utgången av det beskattningsår för vilket ett undantag beviljades i enlighet med punkt 2 får en medlemsstat förlänga giltighetstiden för undantaget med fem år, under förutsättning att de faktiska och rättsliga omständigheterna för företaget, inbegripet för den eller de verkliga huvudmännen och koncernen, beroende på omständigheterna, förblir oförändrade under den relevanta perioden.

KAPITEL III
SKATTEMÄSSIG BEHANDLING AV FÖRETAG SOM SAKNAR MINIMISUBSTANS FÖR SKATTEÄNDAMÅL

Artikel 11
Skattemässiga konsekvenser av att sakna minimisubstans för skatteändamål i andra medlemsstater än företagets medlemsstat

1. Andra medlemsstater än företagets medlemsstat ska bortse från alla gällande avtal och konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i förekommande fall, kapital, med företagets medlemsstat samt artiklarna 4, 5 och 6 i direktiv 2011/96/EU och artikel 1 i direktiv 2003/49/EG, i den mån dessa direktiv är tillämpliga på grund av att företaget anses ha skatterättslig hemvist i en medlemsstat, om följande villkor är uppfyllda:

a) Ett företag antas sakna minimisubstans.

b) Ett företag motbevisar inte det antagande som avses i led a för ett beskattningsår.

2. Den medlemsstat där företagets aktieägare är har skattemässig hemvist ska beskatta företagets relevanta inkomster i enlighet med sin nationella lagstiftning som om de hade uppkommit direkt för företagets aktieägare och dra av eventuell skatt som betalats på sådana inkomster i företagets medlemsstat, om följande villkor är uppfyllda:

a) Den relevanta inkomsten uppkommer för ett företag som antas sakna minimisubstans.

b) Företaget motbevisar inte det antagande som avses i led a.

c) Både företagets aktieägare och den skattskyldige har skatterättslig hemvist i en medlemsstat.

Första stycket ska tillämpas utan hinder av eventuella gällande avtal eller konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall, kapital, med en annan medlemsstat.

Om den skattskyldige inte har skatterättslig hemvist i en medlemsstat ska den medlemsstat där företagets aktieägare är hemmahörande beskatta de relevanta inkomster som uppkommer för företaget i enlighet med dess nationella lagstiftning som om de hade uppkommit för företagets aktieägare direkt, utan att det påverkar tillämpningen av eventuella gällande avtal eller konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall, kapital, mellan den medlemsstat där företagets aktieägare är hemmahörande och den skattskyldiges jurisdiktion i tredjeland.

Om företagets aktieägare inte har skatterättslig hemvist i en medlemsstat ska den medlemsstat där utbetalaren av inkomsten är hemmahörande ta ut källskatt i enlighet med sin nationella lagstiftning, utan att det påverkar tillämpningen av eventuella gällande avtal eller konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall, kapital, med jurisdiktionen i det tredjeland där företagets aktieägare är hemmahörande.

3. Om egendom som avses i artikel 4.1 ägs av ett företag som antas sakna minimisubstans och som inte motbevisar detta antagande

a) ska den medlemsstat där den egendom som avses i artikel 4.1 e är belägen beskatta sådan egendom i enlighet med sin nationella lagstiftning, som om egendomen ägdes direkt av företagets aktieägare, utan att det påverkar tillämpningen av eventuella gällande avtal eller konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall, kapital, med jurisdiktionen för företagets aktieägare.

b) ska den medlemsstat där företagets aktieägare är hemmahörande beskatta sådan egendom i enlighet med sin nationella lagstiftning som om företagets aktieägare ägde den direkt, utan att det påverkar tillämpningen av eventuella gällande avtal eller avtal som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i tillämpliga fall, kapital, med den jurisdiktion där egendomen är belägen.

Artikel 12

Skattemässiga konsekvenser av att sakna minimisubstans för skatteändamål i företagets medlemsstat

Om ett företag saknar minimisubstans för skatteändamål i den medlemsstat där det har sin skatterättsliga hemvist, ska den medlemsstaten antingen

a) avslå en begäran om intyg om skatterättslig hemvist från företaget för användning utanför denna medlemsstats jurisdiktion, eller

b) bevilja ett intyg om skatterättsligt hemvist som anger att företaget inte har rätt till förmåner enligt avtal och konventioner som föreskriver undanröjande av dubbelbeskattning av inkomst och, i förekommande fall, kapital, och internationella avtal med liknande syfte eller verkan samt artiklarna 4, 5 och 6 i direktiv 2011/96/EU och artikel 1 i direktiv 2003/49/EG.

KAPITEL IV
UTBYTE AV UPPLYSNINGAR

Artikel 13

Ändringar av direktiv 2011/16/EU

Direktiv 2011/16/EU ska ändras på följande sätt:

(1) Artikel 3.9 ska ändras på följande sätt:

a) Led a ska ersättas med följande:

”a) vid tillämpning av artiklarna 8.1 och 8a–8ad, systematiskt lämnande av på förhand bestämda upplysningar till en annan medlemsstat, utan föregående begäran, med i förväg fastställda regelbundna intervaller; Med tillgängliga upplysningar enligt artikel 8.1 avses sådana upplysningar i skattemyndigheternas akter i den medlemsstat som lämnar informationen vilka kan inhämtas i enlighet med förfarandena för insamling och behandling av upplysningar i den medlemsstaten,”

b) Led c ska ersättas med följande:

”c) vid tillämpning av andra bestämmelser i detta direktiv än artiklarna 8.1, 8.3a och 8a–8ad, systematiskt lämnande av på förhand bestämda upplysningar i enlighet med leden a och b i denna punkt.”

(2) I kapitel II avsnitt II ska följande artikel läggas till som artikel 8ad:

”Artikel 8ad

Räckvidd och villkor för obligatoriskt automatiskt utbyte av upplysningar om företag som är skyldiga att rapportera om indikatorer på minimisubstans

1. Den behöriga myndighet i en medlemsstat som får upplysningar från ett företag som är etablerat på dess territorium i enlighet med artikel 7 i rådets direktiv [Publikationsbyrån] (infoga fullständig titel och EUT-hänvisning)* ska, genom automatiskt utbyte och inom 30 dagar från mottagandet av dessa upplysningar, lämna upplysningarna till de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater i enlighet

med punkt 4 och tillämpliga praktiska arrangemang som antagits i enlighet med artikel 21.

2. Den behöriga myndighet i en medlemsstat som intygar att ett företag har motbevisat antagandet i enlighet med artikel 9 i direktiv [Publikationsbyrån] eller att ett företag är undantaget i enlighet med artikel 10 i det direktivet, ska, genom automatiskt utbyte och inom 30 dagar från intygandet, lämna upplysningarna till de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater, i enlighet med tillämpliga praktiska arrangemang som antagits i enlighet med artikel 21.

3. Den behöriga myndighet i en medlemsstat som i enlighet med den medlemsstatens nationella lagstiftning drar slutsatsen, inbegripet genom en revision, att ett företag inte uppfyller indikatorerna på minimisubstans i artikel 7 i direktiv [Publikationsbyrån] ska, genom automatiskt utbyte och inom 30 dagar från den dag då resultatet av revisionen blir slutgiltigt, lämna upplysningarna till de behöriga myndigheterna i alla andra medlemsstater, i enlighet med tillämpliga praktiska arrangemang som antagits i enlighet med artikel 21.

4. De upplysningar som en behörig myndighet i en medlemsstat ska lämna enligt punkt 1 om varje företag ska omfatta följande:

   a) Skatteregistreringsnummer för det företag som är skyldigt att rapportera enligt artikel 6 i direktiv [Publikationsbyrån].

   b) Momsregistreringsnummer, om sådant finns, för det företag som är skyldigt att rapportera enligt artikel 6 i direktiv [Publikationsbyrån].

   c) Identifiering av företagets aktieägare och verkliga huvudman eller huvudmän, enligt definitionen i artikel 3.5 och 3.6.

   d) Identifiering av eventuella andra medlemsstater som sannolikt kommer att beröras av företagets rapportering.

   e) Identifiering av personer i andra medlemsstater som sannolikt kommer att beröras av företagets rapportering.

   f) Den förklaring som lämnats av företaget i enlighet med artikel 7.1.

   g) Sammanfattning av de bevis som företaget lagt fram i enlighet med artikel 7.2.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 ska de upplysningar som en behörig myndighet i en medlemsstat ska lämna enligt punkt 2 även omfatta följande:

   h) Intyg från den behöriga myndigheten i medlemsstaten om att företaget har motbevisat antagandet i enlighet med artikel 9 i direktiv [Publikationsbyrån] eller att företaget är undantaget från rapportering i enlighet med artikel 10 i det direktivet.

   i) En sammanfattning av de ytterligare bevis som den behöriga myndigheten anser vara relevanta för utfärdandet av intyget om att antagandet har motbevisats i enlighet med artikel 9 i direktiv [Publikationsbyrån] eller att företaget är undantaget från rapportering enligt artikel 10 i det direktivet.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 ska de upplysningar som en behörig myndighet i en medlemsstat ska lämna i enlighet med punkt 3 även omfatta revisionsrapporten, om en sådan rapport utfärdas av den behöriga myndigheten.

7. För att underlätta det utbyte av upplysningar som avses i punkterna 4, 5 och 6 ska kommissionen genom genomförandeakter anta de praktiska arrangemang som krävs

för genomförandet av punkterna 1–6 i denna artikel, inbegripet åtgärder för att standardisera överlämnandet av de upplysningar som anges i punkterna 4, 5 och 6 i denna artikel. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

8. Vid tillämpningen av punkterna 1–5 i denna artikel avses med ”företag” företag enligt definitionen i artikel 3.1 i direktiv [Publikationsbyrån].

9. De upplysningar som behandlas ska bevaras i fem år och under inga omständigheter längre än vad som är nödvändigt för att uppnå syftena med detta direktiv.

10. De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat ska anses vara registeransvariga och kommissionen ska anses vara registerförare.

11. Om de upplysningar som avses i punkt 4 a–f röjs utan tillstånd får medlemsstaterna besluta att som en begränsande åtgärd avbryta utbytet av upplysningar enligt detta direktiv med den medlemsstat där det obehöriga röjandet ägde rum. ”

(3) Artikel 20.5 ska ersättas med följande:

”5. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta standardformulär, inbegripet språkordning, i följande fall:

a) För det automatiska utbytet av upplysningar om förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor och förhandsbesked om prissättning i enlighet med artikel 8a före den 1 januari 2017.

b) För det automatiska utbytet av upplysningar om rapporteringspliktiga gränsöverskridande arrangemang i enlighet med artikel 8ab före den 30 juni 2019.

c) För det automatiska utbytet av upplysningar om företag som är skyldiga att rapportera om indikatorer på minimisubstans i enlighet med artikel 8ad före den 1 januari 2024.

Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

Dessa standardformulär ska inte gå utöver de komponenter för utbyte av upplysningar som förtecknas i artiklarna 8a.6, 8ab.14 och artikel 8ad.4–6 och andra besläktade områden med anknytning till dessa komponenter som är nödvändiga för att man ska uppnå målen med artiklarna 8a, 8ab respektive 8ac.

Den språkordning som avses i första stycket ska inte hindra medlemsstaterna från att lämna de upplysningar som avses i artiklarna 8a, 8ab och 8ad på något av unionens officiella språk. I denna språkordning kan emellertid föreskrivas att de centrala delarna av sådana upplysningar också ska lämnas på något annat av unionens officiella språk.”

(4) Artikel 21.5 ska ersättas med följande:

”5. Kommissionen ska senast den 31 december 2017 utveckla och tillhandahålla tekniskt och logistiskt stöd till en säker central medlemsstatskatalog för administrativt samarbete i fråga om beskattning där upplysningar som ska lämnas inom ramen för artikel 8a.1 och 8a.2 ska registreras för att uppfylla kraven för det automatiska utbyte som föreskrivs i dessa punkter.

Kommissionen ska senast den 31 december 2019 utveckla och med tekniskt och logistiskt stöd tillhandahålla en säker central medlemsstatskatalog för

administrativt samarbete i fråga om beskattning där upplysningar som ska lämnas inom ramen för artikel 8ab.13, 8ab.14 och 8ab.16 ska registreras för att uppfylla det automatiska utbyte som föreskrivs i dessa punkter.

Kommissionen ska senast den 30 juni 2024 utveckla och med tekniskt och logistiskt stöd tillhandahålla en säker central medlemsstatskatalog för administrativt samarbete i fråga om beskattning där upplysningar som ska lämnas inom ramen för artikel 8ad.1, 8ad.2 och 8ad.3 ska registreras för att uppfylla det automatiska utbyte som föreskrivs i dessa punkter.

De behöriga myndigheterna i alla medlemsstater ska ha tillgång till de upplysningar som registreras i denna katalog. Kommissionen ska också ha tillgång till de upplysningar som registreras i denna katalog, dock med de begränsningar som anges i artiklarna 8a.8 och 8ab.17. Kommissionen ska genom genomförandeakter anta nödvändiga praktiska arrangemang för genomförandet av första, andra och tredje styckena i denna punkt. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 26.2.

Fram till dess att denna säkra centrala katalog tas i drift ska det automatiska utbyte som föreskrivs i artikel 8a.1 och 8a.2, artikel 8ab.13, 8ab.14 och 8ab.16 samt artikel 8ad.1, 8ad.2 och 8ad.3 utföras i enlighet med punkt 1 i den här artikeln och tillämpliga praktiska arrangemang.”

KAPITEL V
VERKSTÄLLIGHET

Artikel 14
Sanktioner

Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som antagits enligt detta direktiv och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.

Medlemsstaterna ska säkerställa att dessa sanktioner omfattar administrativa sanktionsavgifter på minst 5 % av företagets omsättning under det aktuella beskattningsåret, om det företag som är skyldigt att rapportera enligt artikel 6 inte uppfyller detta krav för ett beskattningsår inom den föreskrivna tidsfristen eller lämnar en oriktig förklaring i skattedeklarationen enligt artikel 7.

Artikel 15
Begäran om skatterevision

Om en behörig myndighet i en medlemsstat har anledning att tro att ett företag som har skatterättslig hemvist i en annan medlemsstat inte har uppfyllt sina skyldigheter enligt detta direktiv, får den förstnämnda medlemsstaten begära att den behöriga myndigheten i den senare medlemsstaten genomför en skatterevision av företaget.

Den behöriga myndigheten i den anmodade medlemsstaten ska inleda skatterevisionen inom en månad från dagen för mottagandet av begäran, och genomföra den i enlighet med reglerna för skatterevisioner i den anmodade medlemsstaten.

Den behöriga myndighet som genomförde skatterevisionen ska så snart som möjligt, och senast en månad efter det att resultatet av skatterevisionen är känt, informera den behöriga myndigheten i den begärande medlemsstaten om resultatet av revisionen.

Artikel 16
Övervakning

1. Medlemsstaterna ska lämna följande uppgifter till kommissionen för varje beskattningsår:

   a) Antal företag som uppfyller villkoren i artikel 6.1.

   b) Antal företag som rapporterade i enlighet med artikel 7.

   c) Sanktioner som utdömts i enlighet med artikel 14 för bristande efterlevnad av kraven i detta direktiv.

   d) Antal företag som antas sakna minimisubstans i enlighet med artikel 8 och antal företag som motbevisat ett sådant antagande i enlighet med artikel 9.

   e) Antal företag som är undantagna från kraven i detta direktiv i enlighet med artikel 10.

   f) Antal revisioner hos företag som uppfyller villkoren i artikel 6.1.

   g) Antal fall där ett företag som antas ha minimisubstans konstaterades sakna väsentlig verksamhet, särskilt efter en revision.

   h) Antal begäranden om utbyte av upplysningar som lämnats in och antal mottagna begäranden.

   i) Antal begäranden om skatterevision som lämnats in och antal mottagna begäranden.

   Medlemsstaterna ska på begäran av kommissionen överlämna alla andra upplysningar som är nödvändiga för att övervaka och utvärdera genomförandet av detta direktiv.

2. Medlemsstaterna ska lämna de upplysningar som anges i punkt 1 två gånger per år senast den 31 december det beskattningsår som följer på utgången av tvåårsperioden.

Artikel 17
Rapporter

1. Senast den 31 december 2028 ska kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet om genomförandet av detta direktiv.

2. När kommissionen utarbetar rapporten ska den beakta de upplysningar som medlemsstaterna lämnat i enlighet med artikel 15.

3. Kommissionen ska offentliggöra rapporterna på sin webbplats.

KAPITEL VI
SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 18
Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den [30 juni 2023] anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.

   De ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den [1 januari 2024].

   När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

1. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 19
Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 20
Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande

FINANSIERINGSÖVERSIKT FÖR RÄTTSAKT

1. GRUNDLÄGGANDE UPPGIFTER OM FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

1.1. Förslagets eller initiativets beteckning

UNSHELL

1.2. Berörda politikområden

Skattepolitik

1.3. Förslaget eller initiativet avser

X en ny åtgärd

☐ en ny åtgärd som bygger på ett pilotprojekt eller en förberedande åtgärd[1]

☐ en förlängning av en befintlig åtgärd

☐ en sammanslagning eller omdirigering av en eller flera åtgärder mot en annan/en ny åtgärd

1.4. Mål

1.4.1. Allmänt/allmänna mål

Förslaget syftar till att minska förlusten av skatteintäkter till följd av skatteflykt och skatteundandragande genom användningen av skalbolag i EU. Förslaget kommer dessutom att göra det möjligt för medlemsstaterna att exakt beskriva och kvantifiera omfattningen av missbruk av skalbolag i EU. Slutligen bör förslaget ytterligare avskräcka från att skapa skalbolag i EU.

1.4.2. Specifikt/specifika mål

Specifika mål

1) Identifiering, med hjälp av objektiva kriterier på substans, av skalbolag i EU där det föreligger risk att de används för skattefusk. För ett skalbolag som har identifierats som att det finns risk för att det används för skattefusk kommer förslaget att innehålla tydliga, på förhand fastställda, gemensamma, EU-omfattande skattekonsekvenser för att förhindra skatteförluster.

2) Medlemsstaternas behöriga myndigheter bör ha tillgång till information för att kunna identifiera skalbolag som är hemmahörande/etablerade i andra medlemsstater, så att de kan förhindra gränsöverskridande skattemissbruk, till exempel genom att neka skattefördelar på källskatt.

3) Förslaget syftar till att avskräcka tjänsteleverantör till truster eller bolag från att skapa skalbolag i EU. De kriterier på substans som anges i punkt 1 ovan är utformade för att motverka just de tjänster, exempelvis upprättandet av postadresser, som tjänsteleverantör till truster eller bolag erbjuder skalbolag.

1.4.3. Verkan eller resultat som förväntas

De företag som omfattas av åtgärderna måste rapportera till skattemyndigheterna om huruvida de uppfyller indikatorerna på minimisubstans eller inte. Det kommer att bli

[1] I den mening som avses i artikel 58.2 a och b i budgetförordningen.

skattemässiga konsekvenser för företag som inte uppfyller dessa indikatorer.

1.4.4. Prestationsindikatorer

Ange indikatorer för övervakning av framsteg och resultat.

Mål	Indikatorer	Mätverktyg/datakällor
Användning av gemensamma kriterier på substans för att identifiera skalbolag för att förhindra förluster av skatteintäkter till följd av skatteundandragande och skatteflykt.	Ytterligare skatteintäkter som har säkrats tack vare initiativet som hindrar skalbolag från att få en skattefördel på nationell eller gränsöverskridande nivå.	Årlig bedömning av automatiskt utbyte av upplysningar (källa: medlemsstaternas skattemyndigheter)
Tillhandahållande av information till medlemsstaterna för att identifiera skalbolag som används för skattefusk.	Antal utbyten av upplysningar om skalbolag som skett och medlemsstaternas åtgärder i fråga om efterlevnad.	Uppgifter som medlemsstaterna årligen ska lämna in till kommissionen för övervakningsändamål (källa: medlemsstaternas skattemyndigheter)
Avskräckande effekt på tjänsteleverantör till truster eller bolag som skapar skalbolag i EU.	Kvalitativ bedömning från medlemsstaternas sida av initiativets inverkan på att avskräcka tjänsteleverantör till truster eller bolag från att erbjuda tjänster för att inrätta skalbolag.	Årlig bedömning av automatiskt utbyte av upplysningar (källa: medlemsstaternas skattemyndigheter)

1.5. Motivering till förslaget eller initiativet

1.5.1. Krav som ska uppfyllas på kort eller lång sikt, inbegripet en detaljerad tidsplan för genomförandet av initiativet

Juridiska personer och arrangemang som är skyldiga att rapportera enligt förslaget kommer att göra en självbedömning med hjälp av kriterier på substans för att avgöra om de löper risk att användas för skattefusk. Upplysningar om företag och arrangemang som är ålagda att utföra självbedömning i en medlemsstat kommer automatiskt att lämnas till de behöriga myndigheterna i andra medlemsstater. I detta sammanhang kommer myndigheterna att vara skyldiga att lämna in de redovisade upplysningarna till en central medlemskatalog som alla medlemsstater kommer att få tillgång till. Kommissionen kommer att få begränsad tillgång till medlemskatalogen

för att säkerställa att den är tillräckligt insatt för att övervaka tillämpningen av direktivet. Förslaget kommer att använda de praktiska arrangemang som för närvarande omfattas av direktiv 2011/16/EU om administrativt samarbete i fråga om direkt beskattning (DAC).

När det gäller tidpunkten för inrättandet av andra centrala medlemskataloger för utbyte av upplysningar på skatteområdet, såsom DAC3 och DAC6, skulle medlemsstaterna och kommissionen behöva minst 18 månader efter det att förslaget antagits för att kunna införa de system som gör det möjligt att utbyta upplysningar mellan medlemsstaterna. Genomförandet med en inledande period förväntas starta i januari 2024.

1.5.2. Mervärdet av en åtgärd på unionsnivå (som kan följa av flera faktorer, t.ex. samordningsfördelar, rättssäkerhet, ökad effektivitet eller komplementaritet). Med ”mervärdet i unionens intervention” i denna punkt avses det värde en åtgärd från unionens sida tillför utöver det värde som annars skulle ha skapats av enbart medlemsstaterna.

Förslaget syftar inte till att ersätta befintliga nationella och internationella regler för att bekämpa missbruk av skalbolag för skatteändamål i EU. I stället syftar förslaget till att förstärka och komplettera befintliga åtgärder genom att fastställa objektiva kriterier på substans för att förhindra skattefusk i en gränsöverskridande miljö. Enhetliga regler skulle säkerställa överensstämmelse mellan kraven på substans för skatteändamål i EU och de motåtgärder som ska vidtas, inbegripet skattekonsekvenser och sanktioner vid bristande efterlevnad.

För koncerner i EU skulle stordriftsfördelar uppstå eftersom endast en uppsättning regler i fråga om substans skulle behöva tillämpas. Detta skulle i sin tur leda till lika villkor och rättvis konkurrens för företag i EU.

1.5.3. Huvudsakliga erfarenheter från liknande försök eller åtgärder

Initiativet är en ny mekanism. Det rekommenderade alternativet i konsekvensbedömningen bygger på det tillvägagångssätt som EU följer vid bedömningen av substans i relevanta tredjeländer som ett led i den process som leder fram till upprättandet och uppdateringen av EU:s förteckning över icke samarbetsvilliga jurisdiktioner på skatteområdet. Tanken är att kopiera några av inslagen i denna process.

1.5.4. Förenlighet med den fleråriga budgetramen och eventuella synergieffekter med andra relevanta instrument

I kommissionens meddelande om företagsbeskattning för 2000-talet åtog sig kommissionen att lägga fram ett lagstiftningsförslag med unionsregler för att neutralisera missbruket av skalbolag för skatteändamål senast i slutet av 2021. Förslaget kommer att använda de förfaranden, arrangemang och it-verktyg som redan inrättats eller håller på att utarbetas inom ramen för direktivet för administrativt samarbete.

1.5.5. En bedömning av de olika finansieringsalternativ som finns att tillgå, inbegripet möjligheter till omfördelning

Genomförandekostnaderna för initiativet kommer att finansieras genom EU:s budget endast när det gäller de centrala delarna av systemet för automatiskt utbyte av

upplysningar. I annat fall ankommer det på medlemsstaterna att genomföra de planerade åtgärderna.

1.6. Beräknad varaktighet för och beräknade budgetkonsekvenser av förslaget eller initiativet

☐ **begränsad varaktighet**

– ☐ verkan från och med [den DD/MM] ÅÅÅÅ till och med [den DD/MM] ÅÅÅÅ

– ☐ budgetkonsekvenser från och med ÅÅÅÅ till och med ÅÅÅÅ för åtagandebemyndiganden och från och med ÅÅÅÅ till och med ÅÅÅÅ för betalningsbemyndiganden.

X obegränsad varaktighet

– Efter en inledande period ÅÅÅÅ–ÅÅÅÅ,

– beräknas genomförandetakten nå en stabil nivå.

1.7. Planerad metod för genomförandet[2]

X Direkt förvaltning som sköts av kommissionen

– **X** inom dess tjänstegrenar, vilket också inbegriper personalen vid unionens delegationer

– ☐ av genomförandeorgan

☐ **Delad förvaltning** med medlemsstaterna

☐ **Indirekt förvaltning** genom delegering av budgetgenomförandet till

– ☐ tredjeländer eller organ som de har utsett

– ☐ internationella organisationer och organ kopplade till dem (ange vilka)

– ☐ EIB och Europeiska investeringsfonden

– ☐ organ som avses i artiklarna 70 och 71 i budgetförordningen

– ☐ offentligrättsliga organ

– ☐ privaträttsliga organ som anförtrotts uppgifter som faller inom offentlig förvaltning och som lämnat tillräckliga ekonomiska garantier

– ☐ organ som omfattas av privaträtten i en medlemsstat, som anförtrotts genomförandet av ett offentlig-privat partnerskap och som lämnat tillräckliga ekonomiska garantier

– ☐ personer som anförtrotts ansvaret för genomförandet av särskilda åtgärder inom Gusp som följer av avdelning V i fördraget om Europeiska unionen och som anges i den grundläggande rättsakten

Anmärkningar

Detta förslag bygger på befintliga ramar och system för automatiskt utbyte av upplysningar med hjälp av en central medlemsstatskatalog för förhandsbesked i gränsöverskridande skattefrågor (*DAC3*) och rapporteringspliktiga gränsöverskridande skattearrangemang (*DAC6*) som utarbetats i enlighet med artikel 21 i direktiv 2011/16/EU i samband med dessa tidigare ändringar av direktivet för administrativt samarbete. Kommissionen ska i samarbete

[2] Närmare förklaringar av de olika metoderna för genomförande med hänvisningar till respektive bestämmelser i budgetförordningen återfinns på BudgWeb: https://myintracomm.ec.europa.eu/budgweb/EN/man/budgmanag/Pages/budgmanag.aspx

med medlemsstaterna ta fram standardformulär och format för informationsutbytet genom genomförandeåtgärder. Vad gäller det gemensamma kommunikationsnätet, som ska möjliggöra utbyte av information mellan medlemsstaterna, är kommissionen ansvarig för utvecklingen av ett sådant nät och medlemsstaterna åtar sig att skapa en lämplig nationell infrastruktur som möjliggör utbyte av information via nätet.

2. FÖRVALTNING

2.1. Bestämmelser om uppföljning och rapportering

Kommissionen kommer att säkerställa att det finns arrangemang för att övervaka och utvärdera hur åtgärden fungerar och utvärdera den i förhållande till de viktigaste politiska målen. Med tanke på att ”Unshell” innebär en ändring av direktivet för administrativt samarbete skulle övervakning och utvärdering kunna genomföras i enlighet med andra delar av det administrativa samarbetet.

Medlemsstaterna ska årligen lämna uppgifter till kommissionen i fråga om den information som anges i tabellen ovan om resultatindikatorer, som kommer att användas för att övervaka efterlevnaden av förslaget.

Eftersom övervakningsuppgifter finns tillgängliga kommer kommissionen att se över åtgärdens omfattning för att undersöka möjligheten att utvidga den till att omfatta ytterligare sektorer och/eller se över vissa aspekter av den.

En utvärdering kommer att göras fem år efter genomförandet av förslaget, vilket kommer att göra det möjligt för kommissionen att se över resultaten av politiken med avseende på dess mål samt de övergripande effekterna när det gäller skatteintäkter, företag och den inre marknaden.

2.2. Administrations- och kontrollsystem

2.2.1. Motivering av den genomförandemetod, de finansieringsmekanismer, de betalningsvillkor och den kontrollstrategi som föreslås

Medlemsstaternas behöriga myndigheter (skattemyndigheter) kommer att ansvara för genomförandet av initiativet. De kommer att ansvara för att finansiera sina nationella system och anpassningar som krävs för de utbyten som ska äga rum med den centrala medlemsstatskatalog som ska upprättas för förslagets syften.

Kommissionen kommer att inrätta den infrastruktur, inklusive den centrala medlemsstatskatalogen, som kommer att göra det möjligt att utbyta upplysningar mellan medlemsstaterna om identifiering av skalbolag. It-system har inrättats för genomförandet av direktivet för administrativt samarbete som kommer användas för denna åtgärd. Kommissionen kommer att finansiera de system som behövs för att möjliggöra utbyten, inklusive den centrala medlemsstatskatalogen, som kommer att genomgå de viktigaste kontrollerna för upphandlingsavtal, teknisk kontroll av upphandlingen, förhandskontroll av åtaganden och förhandskontroll av betalningar.

2.2.2. Uppgifter om identifierade risker och om det eller de interna kontrollsystem som inrättats för att begränsa riskerna

Den föreslagna åtgärden kommer att grunda sig på ett system med förklaringar, där det finns en risk för att juridiska personer och arrangemang, som är ålagda att göra en självbedömning mot bakgrund av förslagets kriterier på substans, antingen inte lämnar en förklaring eller lämnar en felaktig förklaring. Medlemsstaterna kommer att vara skyldiga att granska sådana självbedömningar och årligen rapportera statistik till

kommissionen, inklusive antalet bolag som har granskats och sanktioner för bristande efterlevnad.

För att ta itu med risken att juridiska personer och arrangemang inte efterlever bestämmelserna innehåller förslaget ett sanktionsramverk. De nationella skattemyndigheterna kommer att ha ansvaret för att verkställa sanktioner och mer allmänt se till att ”Unshell” följs. Sanktionerna är tillräckligt höga för att vara avskräckande. Dessutom kommer de nationella skattemyndigheterna att kunna utföra revisioner för att upptäcka och avskräcka från bristande efterlevnad.

För att övervaka att förslaget tillämpas korrekt kommer kommissionen att ha begränsad tillgång till den centrala medlemsstatskatalogen, där medlemsstaterna kommer att utbyta upplysningar om bolag och arrangemang som rapporterar i enlighet med förslaget.

Huvudinslagen i kontrollstrategin är följande:

Offentlig upphandling

Kontrollförfarandena för upphandling anges i budgetförordningen. Alla upphandlingsavtal upprättas efter det etablerade förfarandet för kontroll av kommissionens avdelningar för betalning, med beaktande av avtalsenliga skyldigheter och principerna om sund ekonomisk och allmän förvaltning. Bestämmelser om bedrägeribekämpning (kontroller, rapporter osv.) ingår i alla avtal som ingås mellan kommissionen och stödmottagarna. Detaljerade kravspecifikationer utformas och utgör basen för varje enskilt avtal. Godkännandeprocessen följer strikt GD Skatter och tullars TEMPO-metod: De förväntade resultaten granskas, ändras vid behov och godkänns (eller avvisas) slutligen uttryckligen. För att en faktura ska betalas krävs ett ”godkännandebrev”.

Tekniska kontroller vid upphandling

GD Skatter och tullar utför kontroller av de resultat som ska levereras och övervakar de verksamheter och tjänster som utförs av uppdragstagarna. GD Skatter och tullar utför även regelbundet kvalitets- och säkerhetsrevisioner rörande uppdragstagarna. Vid kvalitetsrevisioner kontrolleras huruvida uppdragstagarnas faktiska processer överensstämmer med de regler och förfaranden som angetts i deras kvalitetsplaner. Vid säkerhetsrevisioner granskas de specifika processerna, förfarandena och systemen.

Utöver ovan nämnda kontroller utför GD Skatter och tullar traditionella budgetkontroller:

Förhandskontroll av åtaganden

Alla åtaganden av GD Skatter och tullar kontrolleras av chefen för enheten Personal och ekonomi. Följaktligen täcks 100 % av de belopp som det har gjorts åtaganden för av en förhandskontroll. Detta förfarande medför en hög grad av säkerhet i fråga om transaktionernas laglighet och korrekthet.

Förhandskontroll av betalningar

100 % av betalningarna är förhandskontrollerade. Minst en betalning (från alla utgiftskategorier) per vecka väljs ut slumpmässigt för ytterligare förhandskontroll, som utförs av chefen för enheten Personal och ekonomi. För denna aktivitet finns inget resultatmål angående täckningsgraden, eftersom syftet med kontrollen är att

granska betalningar ”slumpmässigt” för att kontrollera att de förberetts enligt kraven. De återstående betalningarna behandlas på daglig basis enligt de gällande reglerna.

Förklaringar av den vidaredelegerade utanordnaren

Samtliga vidaredelegerade utanordnare undertecknar förklaringar till stöd för den årliga verksamhetsrapporten för det berörda året. Dessa förklaringar täcker verksamheterna inom programmet. Vidaredelegerade utanordnare förklarar att de verksamheter som har samband med genomförandet av budgeten har utförts enligt principerna om sund ekonomisk förvaltning, att införda förvaltnings- och kontrollsystem har medfört en tillräcklig grad av säkerhet rörande transaktionernas laglighet och korrekthet, att de risker som är knutna till dessa verksamheter har identifierats och rapporterats korrekt och att motverkande åtgärder har genomförts.

2.2.3. Beräkning och motivering av kontrollernas kostnadseffektivitet (dvs. förhållandet mellan kostnaden för kontrollerna och värdet av de medel som förvaltas) och en bedömning av den förväntade risken för fel (vid betalning och vid avslutande)

Genom dessa kontroller får GD Skatter och tullar en tillräcklig grad av säkerhet rörande utgifternas kvalitet och korrekthet och minskar risken för att reglerna inte efterlevs. De ovan nämnda kontrollåtgärderna minskar de potentiella riskerna under målet på 2 % och når ut till alla stödmottagare. Eventuella åtgärder för ytterligare riskreducering skulle medföra oproportionellt höga kostnader och övervägs således inte. De övergripande kostnader som rör genomförandet av ovan nämnda kontrollstrategi – för alla utgifter inom ramen för Fiscalis-programmet – är begränsade till 1,6 % av de totala utbetalningarna. Proportionen förväntas förbli densamma för detta initiativ. Programmets kontrollstrategi bedöms vara effektiv för sitt syfte att begränsa risken för bristande regelefterlevnad till praktiskt taget noll och står i proportion till relaterade risker.

2.3. Åtgärder för att förebygga bedrägeri och oegentligheter/oriktigheter

Beskriv förebyggande åtgärder (befintliga eller planerade), t.ex. från strategi för bedrägeribekämpning.

Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) får utföra utredningar, inbegripet kontroller på plats och inspektioner i enlighet med de bestämmelser och förfaranden som fastställs i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999[3] och rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96[4], i syfte att fastställa om det i samband med ett avtal eller beslut om bidrag eller avtal som finansieras enligt den här förordningen, har förekommit bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som påverkar unionens finansiella intressen.

[3] Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1073/1999 av den 25 maj 1999 om utredningar som utförs av Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (OLAF) (EGT L 136, 31.5.1999, s. 1).

[4] Rådets förordning (Euratom, EG) nr 2185/96 av den 11 november 1996 om de kontroller och inspektioner på platsen som kommissionen utför för att skydda Europeiska gemenskapernas finansiella intressen mot bedrägerier och andra oegentligheter (EGT L 292, 15.11.1996, s. 2).

3. BERÄKNADE BUDGETKONSEKVENSER AV FÖRSLAGET ELLER INITIATIVET

3.1. Berörda rubriker i den fleråriga budgetramen och budgetrubriker i den årliga budgetens utgiftsdel

- Befintliga budgetrubriker (även kallade ”budgetposter”)

Redovisa enligt de berörda rubrikerna i den fleråriga budgetramen i nummerföljd

Rubrik i den fleråriga budgetramen	Budgetrubrik	Typ av utgifter	Bidrag			
	14.03.01	Diff./Icke-diff. ([1])	från Efta-länder[2]	från kandidat-länder[3]	från tredje-länder	enligt artikel 21.2 b i budget-förordningen
	Förbättring av skattesystemens funktionssätt	Diff./Icke-diff.	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ

- Nya budgetrubriker som föreslås

Redovisa enligt de berörda rubrikerna i den fleråriga budgetramen i nummerföljd

Rubrik i den fleråriga budgetramen	Budgetrubrik	Typ av anslag	Bidrag			
	Antal	Diff	från Efta-länder	från kandidat-länder	från tredje-länder	enligt artikel 21.2 b i budget-förordningen
	Ej tillämpligt	Diff.	NEJ	NEJ	NEJ	NEJ

1 Differentierade respektive icke-differentierade anslag.
2 Efta: Europeiska frihandelssammanslutningen.
3 Kandidatländer och i förekommande fall potentiella kandidatländer i västra Balkan.

3.2. BERÄKNADE BUDGETKONSEKVENSER AV FÖRSLAGET

3.2.1. Sammanfattning av beräknad inverkan på driftsanslagen

– ☐ Förslaget/initiativet kräver inte att driftsanslag tas i anspråk

– **X** Förslaget/initiativet kräver att driftsanslag tas i anspråk enligt följande:

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Rubrik i den fleråriga budgetramen	Antal	14.03.01

GD: Skatter och tullar			**2022**	**2023**	**2024**	**2025**	**2026**	**2027**	**TOTALT**
• Driftsanslag									
Budgetrubrik 14.03.01	Åtaganden	(1a)	0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	0,082	**1,088**
	Betalningar	(2 a)		0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	**1,008**
TOTALA anslag för GD Skatter och tullar	Åtaganden	=1a+1b +3	0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	0,082	**1,088**
	Betalningar	=2a+2b +3		0,680	0,082	0,082	0,082	0,082	**1,008**

Rubrik i den fleråriga budgetramen	**7**	”Administrativa utgifter”

Detta avsnitt ska fyllas i med hjälp av det datablad för budgetuppgifter av administrativ natur som först ska föras in i bilagan till finansieringsöversikt för rättsakt (bilaga V till de interna bestämmelserna), vilken ska laddas upp i DECIDE som underlag för samråden mellan kommissionens avdelningar.

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler) Löpande priser

	2023	2024	2025	2026	2027	**TOTALT**

							2021 -2027 FBR
GD: Skatter och tullar							
• Personalresurser		0,300	0,036	0,036	0,036	0,036	**0,444**
• Övriga administrativa utgifter – Tjänsteresor		0,020	0,002	0,002	0,002	0,002	**0,028**
TOTALT GD Skatter och tullar	Anslag	0,320	0,038	0,038	0,038	0,038	**0,472**

TOTALA anslag inom RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen	(summa åtaganden = summa betalningar)	0,320	0,038	0,038	0,038	0,038	**0,472**

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler) Löpande priser

		2023	2024	2025	2026	2027	**TOTALT 2021 – 2027 FBR**
TOTALA anslag för RUBRIKERNA 1–7 i den fleråriga budgetramen	Åtaganden	**1**	**0,120**	**0,120**	**0,120**	**0,120**	**1,480**
	Betalningar	**0,320**	**0,718**	**0,120**	**0,120**	**0,120**	**1,398**

3.2.2. Sammanfattning av den beräknade inverkan på administrativa anslag

– ☐ Förslaget/initiativet kräver inte att anslag av administrativ natur tas i anspråk

– **X** Förslaget/initiativet kräver att anslag av administrativ natur tas i anspråk enligt följande:

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

	År **2023**	År **2024**	År **2025**	År **2026**	År **2027**	År **2028**	År **2029**	**TOTALT**
RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen								
Personalresurser	0,300	0,036	0,036	0,036	0,036	0,036	0,036	**0,516**
Övriga administrativa utgifter	0,020	0,002	0,002	0,002	0,002	0,002	0,002	**0,032**
Delsumma för RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen	0,320	0,038	0,038	0,038	0,038	0,038	0,038	**0,548**

TOTALA anslag för RUBRIK 7[1] utanför den fleråriga budgetramen								
Personalresurser								
Andra administrativa kostnader								
Delsumma utanför RUBRIK 7 i den fleråriga budgetramen								

TOTALT	**0,320**	**0,038**	**0,038**	**0,038**	**0,038**	**0,038**	**0,038**	**0,548**

Personalbehov och andra administrativa kostnader ska täckas genom anslag inom generaldirektoratet som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av personal inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

[1] Detta avser tekniskt eller administrativt stöd för genomförandet av vissa av Europeiska unionens program och åtgärder (tidigare s.k. BA-poster) samt indirekta och direkta forskningsåtgärder.

3.2.2.1. Beräknat personalbehov

– ☐ Förslaget/initiativet kräver inte att personalresurser tas i anspråk

– **X** Förslaget/initiativet kräver att personalresurser tas i anspråk enligt följande:

Beräkningarna ska anges i heltidsekvivalenter

		År **2023**	År **2024**	År **2025**	År **2026**	År **2027**	År **2028**	Totalt
• Tjänster som tas upp i tjänsteförteckningen (tjänstemän och tillfälligt anställda)								
20 01 02 01 (vid huvudkontoret eller vid kommissionens kontor i medlemsstaterna)		1	1	0,4	0,2	0,1	0,1	2,8
20 01 02 03 (vid delegationer)								
01 01 01 01 (indirekta forskningsåtgärder))								
01 01 01 01 (direkta forskningsåtgärder)								
Annan budgetrubrik (ange vilken)								
• Extern personal (i heltidsekvivalenter) HELTIDSEKVIVALENTER)[1]								
20 02 01 (kontraktsanställda, nationella experter och vikarier finansierade genom ramanslaget)								
20 02 03 (kontraktsanställda, lokalanställda, nationella experter, vikarier och unga experter som tjänstgör vid delegationerna)								
XX 01 xx **yy zz** [2]	- vid huvudkontoret							
	- vid delegationer							
01 01 01 02 (kontraktsanställda, nationella experter och vikarier som arbetar med indirekta forskningsåtgärder)								
01 01 01 12 (kontraktsanställda, vikarier och nationella experter som arbetar med direkta forskningsåtgärder)								
Annan budgetrubrik (ange vilken)								
TOTALT		1	1	0,4	0,2	0,1	0,1	2,8

XX motsvarar det politikområde eller den avdelning i budgeten som avses.

Personalbehoven ska täckas med personal inom generaldirektoratet som redan har avdelats för att förvalta åtgärden i fråga, eller genom en omfördelning av personal inom generaldirektoratet, om så krävs kompletterad med ytterligare resurser som kan tilldelas det förvaltande generaldirektoratet som ett led i det årliga förfarandet för tilldelning av anslag och med hänsyn tagen till begränsningar i fråga om budgetmedel.

Beskrivning av arbetsuppgifter:

Tjänstemän och tillfälligt anställda	Förberedelse av möten och korrespondens med medlemsstaterna, arbete med formulär, it-format och den centrala medlemsstatskatalogen.
Extern personal	Ej tillämpligt

[1] [Denna fotnot förklarar vissa initialförkortningar som inte används i den svenska versionen].

[2] Särskilt tak för finansiering av extern personal genom driftsanslag (tidigare s.k. BA-poster).

3.2.3. Förenlighet med den gällande fleråriga budgetramen

Förslaget/initiativet:

– **X** kan finansieras fullständigt genom omfördelningar inom den berörda rubriken i den fleråriga budgetramen.

– ☐ kräver användning av den outnyttjade marginalen under den relevanta rubriken i den fleråriga budgetramen och/eller användning av särskilda instrument enligt definitionen i förordningen om den fleråriga budgetramen.

Beskriv vad som krävs, ange berörda rubriker och budgetposter, motsvarande belopp och de instrument som är föreslagna för användning.

– ☐ kräver en översyn av den fleråriga budgetramen.

Beskriv behovet av sådana åtgärder, och ange berörda rubriker i budgetramen, budgetrubriker i den årliga budgeten samt belopp.

3.2.4. Bidrag från tredje part

Förslaget/initiativet:

– ☐ innehåller inga bestämmelser om samfinansiering från tredje parter

– ☐ innehåller bestämmelser om samfinansiering från tredje parter enligt följande uppskattning:

Anslag i miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

	År **n**[1]	År **n+1**	År **n+2**	År **n+3**	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)			Totalt
Ange vilken extern organisation eller annan källa som bidrar till finansieringen								
TOTALA anslag som tillförs genom medfinansiering								

[1] Med år n avses det år då förslaget eller initiativet ska börja genomföras. Ersätt ”n” med det förväntade första genomförandeåret (till exempel 2021) Detsamma för följande år.

3.3. Beräknad inverkan på inkomsterna

– **X** Förslaget/initiativet påverkar inte budgetens inkomstsida.

– ☐ Förslaget/initiativet påverkar inkomsterna på följande sätt:

– ☐ Påverkan på egna medel

– ☐ Påverkan på andra inkomster

– ange om inkomsterna har avsatts för utgiftsposter☐

Miljoner euro (avrundat till tre decimaler)

Budgetrubrik i den årliga budgetens inkomstdel:	Belopp som förts in för det innevarande budgetåret	Förslagets eller initiativets inverkan på inkomsterna[2]						
		År **n**	År **n+1**	År **n+2**	År **n+3**	För in så många år som behövs för att redovisa inverkan på resursanvändningen (jfr punkt 1.6)		
Artikel …….								

Ange vilka budgetrubriker i utgiftsdelen som berörs i de fall där inkomster i diversekategorin kommer att avsättas för särskilda ändamål.

Övriga anmärkningar (t.ex. vilken metod/formel som har använts för att beräkna inverkan på inkomsterna eller andra relevanta uppgifter).

[2] När det gäller traditionella egna medel (tullar och sockeravgifter) ska nettobeloppen anges, dvs. bruttobeloppen minus 20 % avdrag för uppbördskostnader.